

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • Z CHACHAROVA SUDU • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY
SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • KOMIKS • KYJOVSKÝ BIGBÍT • DÍLNA • POVÍDKY • DŮKAZY • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Rozhovor: John Bok (2. část)

John Bok (narozen 1945 ve Velké Británii), občanský aktivista, básník, signatář Charty 77, razantní zastánce spravedlnosti, jedním slovem buřič. S ohledem na nepřijatelný stav soudnictví v této zemi inicioval v roce 1994 vznik Spolku Šalamoun, jako přirozeného nástupce VONSu (Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných). V roce 2010 mu vyšla u nakladatelství J. E. Friče Vetis Via básnická sbírka Kruhová obrana přítomnosti (Básně z let 1982–2009). Žije v Praze–Karlíně s manželkou Jitkou, s níž má dvě dcery, herečky Kristýnu a Jenovéfu. Z předchozího života má tři předmanželské syny. Nejstaršího Jana Rovenského, známého ekologického aktivistu. Prostředního Filipa Bialoně, žijícího od útlého dětství v Německu (původně NSR), kameramana a otce holčičky a kluka, a nejmladšího, Ondru Pojara, svobodného, napodobeninu otce. Vyženil syna, Kryštofa Rímského, herce, motorkáře a muzikanta

Pavel Zajíček & John Bok s přáteli, 2014, restaurace Sokol-Smíchov, foto Petr Palarčík

Tvá žena Jitka je malířka a sochařka, dcery Kristýna a Jenovéfa herečky, které získaly řadu ocenění. Jaký je tvůj vztah k výtvarnému umění a filmové tvorbě?

Všechny moje ženský, tedy Jitka a obě dcery, Kristýnka a Jenůfka, jsou skvělé bytosti. To, že jsou nadané, je přídavek navíc. Jinak si rodinné soukromí chráníme, neboť jsou to naše životy a není důvod vystavovat je zvědavosti a zároveň pokleslosti senzacechtivých čtenářů bulváru a jiného odpadu.

Můj otec pochází (i když už umřel před mnoha lety, stále je pro mě v přítomném čase) z kantorské a divadelní rodiny. Děda, potomek profesora na Čáslavském gymnáziu, byl venkovským řídícím učitelem, otec deseti potomků, z nichž se časem stali někteří malíři a divadelníci. Ti druzí, po babičce Elišce, za svobodna Postlové, neboť její předci vlastnili už za mocnářství divadelní společnost téhož jména, ve které od dětství vystupovala a až do dospělosti hrála, než si vzala dědu, aby pak pečovala o něj, o své

Festival Napříč

KONEC LÉTA U SKALÁKA
SVOBODNÁ REPUBLIKA SKALÁKŮV MLÝN
MEZIRÍČKO U ŽELETAVY
27. – 28. 8. 2021

bůfě • výčepy • nezávislá distribuce
dvě moderované scény • bez vstupného
stanování/ponocování volné
vstup v kravatě na vlastní nebezpečí!

pátek, velká scéna od 18 hod.

UNDERSPHERE
LEŽERNĚ A VLEŽE
THE WANTED
PO PRACOVNÍ DOBĚ
VELKÁ POTREBA
GRIF

sobota, velká scéna od 11 hod

JOSEF KLÍČ
SBOR HUDBY
JIŘINA
ZÁVIŠ
HERNABAR
PAN KAREL
PLUM DUMPLINGS
NADÍVANÝ SKŘIVÁNEK
TYP SKRŠÍN
JIŘÍKOVO VIDĚNÍ
JOHNNY SERVICE
DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN

sobota, rybníček od 12 hod

ERBEN ČTE HEROTA
BULENA
ŠUMÁK
TEÁTR TYÁTR
IVAN MOTÝL
DANIEL HRADECKÝ
CHUDĚJ
PETR HRUŠKA
ROMAN POLÁCH
JAKUB NOHA
BOBEŠ RÖSSLER

autorská čtení mezi hraním:

MIKY MARUSJAK
(křest sbírky Lodivod)

výtvarno:
EVA MACHOLÁNOVÁ

Povídání bokem s Johnem Bokem (část 2)

syny a dcery a vedle toho neustále četla a hrála v ochotnických představení, režirovaných dědou Bokem. Takže ti oklikou odpovídám, že můj vztah k výtvarnému umění a filmové tvorbě je kladný. Od útlého dětství jsem vyrůstal v prostředí, které bylo spojeno i s hudbou, neboť moje maminka, která pochází z anglické (yorkshirsko-židovské) rodiny, je hudebně vzdělaná hrou na klavír a na varhany, s úžasným altem, což obzvláště při blues vynikalo, a nebýt války, kdy byla leteckou mechanikou v RAF a po válce následného následování otce do Československa a kalvárii, kterou v této zemi podstoupila, byla by asi vynikající umělkyní.

A zase by to bylo na knihu (kterou nikdy nenapišu), kdo a co vše mě ovlivnilo, a proč umění, ve své celistvosti a podstatě, se stalo pro mě nepostradatelné. Jedním z hlavních zdrojů a vlivů se staly knihy, literatura, beletrie a poezie. Ovlivněn beat generation jsem začal v patnácti letech psát texty a poezii. Souběžně, díky vlivu otce, který původně byl vyučený zlatník a sám maloval, a který nás, mě a bratra seznamoval s malířstvím a sochařstvím, obzvláště pak výtvarným uměním převážně první poloviny dvacátého století, jak tuzemského, tak i světového, nicméně i renesance, gotiky i baroka. Asi by to byl dlouhý seznam všech těch výjimečných osobností, pokud bych je jmenovitě měl zmínit. Oba rodiče nám nabídli svět, ve kterém jsme našli sami sebe. A skrze to ve svém životě opakovaně nacházím a potkávám obdobné jedince, kteří mají potřebu se prostřednictvím umění vyjadřovat a seberealizovat. Na rozdíl od mé ženy Jitky, tak jako i od mnohých mých přátel, nejsem tak zanícený a necítím naléhavou potřebu realizovat to, co mě napadá, ač jsem obdařen inspirací. Vytvořil jsem sice několik plastik i malých objektů, realizoval s celoživotním přítelem Mirkem Skoumalem performance „Přísně utajovaného umění“, to vše však jen pro samu radost, nikoli z potřeby a nutnosti pokračovat. Dokonce jsem dělal zkoušky na FAMU (Filmová akademie múzických umění), ale bohužel ve špatné době, takže samozřejmě neúspěšně. Stejně to dopadlo při mém pokusu se dostat na DAMU (Divadelní akademie múzických umění). Obojí, divadlo i film, mě od dětství přitahovalo. Jako kluk jsem sbíral lahve od piva a jiné, abych je vrátil a mohl si koupit lístek do kina.

Tady trochu odbočím. Vždy je obtížné odpovědět na otázku, která se vztahuje k našemu vztahu k umění, filmové tvorbě či literatuře a hudbě. Neboť hned nás musí napadnout, k jakému umění (tedy výtvarnému, malbě, sochařství, ale i architektuře, k jaké hudbě či literatuře),

neboť i to, co nejsme sto, díky v nás nastavených a daných, ať estetických, kvalitativních nebo obsahových měřítek, dalo by se říct vkusu, jenže to je pro mě, když ne sprostý, tak plytký, nicneříkající výraz, je jinými, řekl bych, že většinou lidstva, považováno za umění a filmovou tvorbu (a také hudba a literatura), cosi, co mě nezajímá ani neoslovuje. Tím však nemám na mysli, že by moje volba, či spíš nezbytnost, odpovídající mému vnitřnímu uspořádání, tomu dominujícímu a vše pojímajícímu vkusu (ted' je ten výraz na místě), jakkoli nadřazena.

Jsi pamětník perzekucí minulého režimu, kdy nepřítel byl jasný. Jaká úskalí a nebezpečí vnímáš v dnešní době?

Komunisti, jejich pohůnci a estébácká verbež, nebyli moji nepřátelé. To jako kdyby hovno mělo být mým nepřítelem. Byl to odporný a nebezpečný hmyz. Nepřítelem jsem byl pro ně já. Proto jsem také veden v jejich seznamech coby nepřátelská osoba. Ptáš se na úskalí dnešní doby. Míky, život sám o sobě je úskalí, plný překážek, nástrah a nebezpečí. Žijeme v trvalé iluzi, že tenhle svět je bezpečný. O vesmíru lidé ani nepřemýšlí. Mimo těch, co se jím zabývají. A ti jsou pravděpodobně vedle svého okouzlení univerzem jediní, kdo vědí, že vesmír není vůbec bezpečným místem.

Kdybych měl popsat všechno to, co mě v dnešní době a do budoucna znepokojuje, bylo by to na esej. Ale považuji život, vesmír, přírodu, tedy nejen to živé, za neuvěřitelný zázrak, od toho mikroskopického až po to obrovské, co si ani neumíme představit. Nebezpečí se opakují, ač někdy v podobě, která se jeví jako nová, ač vlastně se vše opakuje. To neznamena, že jsou mi lhostejná. Pro mě je důležité, že jsem se dožil toho, co prožívám dnes a každodenně. Že jsem se dožil toho, že moji potomci žijí ve zcela jiném systému, než jsem čtyřicet jedna let žil já. Samozřejmě, že jsem měl volbu a mohl jsem opakovaně zůstat na západě, a to natrvalo. Jenže já byl doma tady. Ne kvůli patriotismu, neboť žít bych tam uměl a asi bych i studoval a dělal vše to, co jsem nemohl dělat tady. Jenže já jsem nakonec i tady dělal to, co jsem dělat chtěl, neboť to se vždy odvíjí od toho, co je v nás, a ne od toho, co je kolem nás. Na determinovanosti je dokonalé to, že otvírá jiné možnosti. Nakonec i naše přítomnost, zrod a smrt jsou determinujícími faktory, které jsou dány, a buď se s nimi popasuješ, nebo taky ne. Mohl bych samozřejmě tendenčně, či chceš-li aktuálně, vyjmenovat stávající politickou situaci, u nás, ve světě, v Rusku, v Číně, v Barmě, v Bělorusku etc., tj. dlouhý seznam znepokojujících událos-

tí a stavu, o koronaviru, který je pro mě jakýmsi varováním, kdy takových předcházelo nespočet, ale lidé nedbají, a když dbají, tak je mnohdy pozdě, a protože to prozatím nějak vždy dopadlo (tedy i ty různé války), tak nadále věří, že to zase nějak dopadne.

Za pár let mi bude osmdesát, pokud se toho dožiji, a do té doby se toho může stát, takže já se snažím prožívat přítomnost a nevnímat jen to deprimující a zhovadilé, ale i to, čemu říkám zázrak okamžiku, tj. něčeho, co jsem nečekal, že vůbec zažiji. Pomíjivost je hrozně rychlá a přítomnost se mi jednou zcela vytratí. Čím dál víc mě fascinují dotyky pomíjivosti. Nakonec tím největším nebezpečím, nejen v dnešní době, je lidská lhostejnost, hloupost a sobectví, a z toho vyvěrá i lidská bída a veškeré zlo. Ale jelikož nic není černobílé, je to jak kdysi novinářům, kteří se tázali Dalajlámy, zda ho znepokojuje narůstající violence, odpověděl: ano, znepokojuje, ale zároveň jsem naplněn nadějí, když vidím, jak ve světě narůstá empatie vůči potřebným. Tak asi.

Dostal jsi nálepku „hladovkár“, když jsi vždy po zadržení zabíjel protestní hladovku. Např. Mahátma Gándhí tímle svým postojem dosáhl mnohého, ale dá se hladovkou v našich lužích a hájích něco změnit? Jak dlouho trvala tvá nejdelší?

Nevím o tom, že by mě někdo nálepkoval. Ale ano, taky mě tak vedle jiného takto označovali. Opravdu si nepamatuji, kdy a kolik hladovek jsem držel, a jak dlouho. První jsem držel, když mě estébáci dali do CPZ (cela předběžného zadržení) a následně pokaždé, když se CPZ opakovaly a při jedné vazbě. Následně, po listopadu, jsme ji s přáteli z Transnacionální radikální strany držel na podporu zrušení trestu smrti v Čechách. Tu jsem držel několik dnů. Tuším deset-čtrnáct dnů. Podporovali mě štafetovými hladovkami radikálové po celé Evropě před českými ambasádami. Následně jsem ji držel, když jsem chtěl, aby se příslušná komise Federálního shromáždění (samozřejmě polistopadového) začala zabývat podivnými praktikami na FBIS, odkud jsem byl odejít za pomoci reorganizace služby. Následovala hladovka, aby Václav Havel odvolal tehdejšího šéfa zpravodajské služby FBIS, Jiřího Novotného, takovou ubohou, lehce manipulovatelnou figurku, která ignorovala stávající poměry instituce, kterou „řídil“ jako nastrčená loutka. Poté, kdy jsem na požádání Václava Havla hladovku přerušil do určitého data, aby chlapci nevypadali, že podlehl mému „nátlaku“, Novotný odstoupil. Následovalo několik hladovek, většinou kvůli tomu, aby veřejnost zaujala nějaká

John Bok s přáteli, 2014, pohřeb Milana Kozelky, restaurace Sokol-Smíchov, foto Petr Palarčík

kauza, která smrděla justičním zločinem. Ta nejznámější byla kvůli Marečkovi z Kyjova (pozn. redakce: Miloslav Mareček držel hladovku v roce 1991 na protest proti tomu, že Generální prokuratura ČSFR nevyřizovala přiměřeným způsobem jeho podněty týkající se trestního stíhání za šíření petice Několik vět a zneužití psychiatrie prohlášením jeho osoby za nesvéprávnou během první hladovky v říjnu 1989). Poslední hladovka byla nejdelší, snad třicetidenní. Zahájil jsem jí pro odstoupení Stanislava Grosse z funkce předsedy vlády. Několik týdnů po jejím přerušení Gross táhl do hajzlu, ale bohužel ne do vězení, kam určitě patřil. Nicméně v jeho případech boží mlýny zamlely. Nutno uznat, že svoji ženu a děti zanechal sakra dobře zaopatřen.

V roce 1994 ses podílel na založení spolku Šalamoun, svým smyslem a činností mi připomíná suplování VONS (Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných). Zabýváte se mimo jiné i kauzami, jako jsou například zásah Policie ČR na CzechTeku nebo odsouzeného Dušana Dvořáka za pěstování konopí?

Šalamoun vznikl jako důsledek zjištění, že česká justice a vůbec OČTŘ (orgány činné v trestním řízení, tj. policie a státní zástupci), propadla marasmu předchozí, totalitní doby, a že mnozí soudci, zbaveni komunistické knůty nad sebou, se utrhlí z vodítka a podlehlí utkvělé představě, že jsou nedotknutelní, a tudíž že i když budou zlovolně a s libovůlí zacházet se zákony, jak

se jim zlíbí, zůstanou nepotrestáni. Ač náš právní řád má instrumenty, jak takovéto nepravosti trestat, bohužel není nikdo, kdo by je trestal, neboť namísto zodpovědnosti si justiční funkcionáři-předsedové soudů všech stupňů, až po ten nejvyšší, vybrali raději „stavovskou“ soudržnost. To stejné platí o státních zástupcích. Těch kauz jsme dělali za těch skoro 27 let stovky. Dokonce se nám podařilo pro některé nevinné klienty u obou Václavů získat prezidentskou milost. Obecně mohu s čistým svědomím konstatovat, že česká justice není institucí, která odpovídá představě demokratického a právního státu. Samozřejmě, že je řada soudců, které by bylo hodno oslovovat Vaše ctihodnosti. Bohužel nepřevažují. Nemalá část soudců je nevzdělaná, nekulturní a arogantní, což s tím ostatním větší souvisí. Podle toho také je neutěšený stávající stav justice, tj. domoci se práva a spravedlnosti. Namísto toho často dominuje bezpráví a nespravedlnost. Nejsem sto popsat ani ty nejkriklavější případy kauz, jimiž jsme se zabývali a zabýváme. Je jich mnoho, ale nehodlám čtenářům Uši a Vítr předložit ty nejkriklavější, nejhrůznější etc., neboť všechny do jedné jsou produktem lidské zhovadilosti, a popsat jedny a druhé ne, by bylo neoprávněnou selekcí. Všechny si zaslouží pozornost, neboť jsou nejen důkazem o marasmu českého soudnictví, ale i lidské zhůvěřilosti těch, kteří mají moc spravedlnost vykonávat.

Jobne, jsi znám také jako odpůrce trestu smrti. V posledních letech čím dál více narůstá ze strany veřejnosti tlak na jeho znovuzavedení. Respektive pro případ brutálních násilných trestných činů. Jak se k tomu stavíš? Jedná se o dodržování základních křesťanských hodnot či je to z důvodu možného justičního omylu? Jedná se o více důvodů, proč si myslím, že trest smrti čili zákonem dokonalá a transparentně legitimizovaná vražda, je nepřijatelným barbarstvím. Samozřejmě, že se nejedná jen o dodržování základních křesťanských zásad, neboť i v bibli najdeš výroky, které k trestu smrti odkazují. Nicméně některé přírodní národy trest smrti či mstu smrti nepraktikovaly. To neznamená, že se v boji o teritoria nemordovali navzájem, mezi sebou. Nakonec ani Inuité nepoužívali vraždu jako trest, i když se někdo hrdelně provinil. Společenství takového provinilce vypudilo, dali mu psí přeznamení, potřebné vybavení a něco málo potravin a musel odejít, a buď přežít nebo zahynout. Nechtěli se snížit k tomu, že učiní to, co on učinil oběti. Svým skutkem se odsoudil sám, a tím i vykonal nad sebou ortel, neboť porušil daná pravidla. A my se pak se svým křesťanstvím a humanismem povyšujeme nad „barbary“, ač po staletí praktikujeme vraždu jako trest a vrah-kat je zbaven odpovědnosti za svůj čin, neboť jeho jednání je posvěcené zákonem. Samozřejmě, že pro mě je neméně důležitým důvodem justiční omyl, potažmo justiční vražda, a těch je v historii lidstva nespočítatelně, středověk

nestředověk, a v některých zemích dodnes. Justiční omyl, potažmo justiční vražda, je neodčinitelný akt, pokud dojde k vykonání trestu, a tím pádem k absolutnímu a nenapravitelnému zneužití zákona, a tudíž smysluplného naplnění práva jako takového. Trest smrti, jak je možné doložit, nijak neodstraňuje vrahy, aby vraždili. Albert Camus, velký odpůrce trestu smrti, dokonce ve svém eseji doložil na základě mnohých dlouhodobých odborných studií z oboru psychologie a psychiatrie, že mnohé vrahy naopak možnost vlastní smrti při případném dopadení a odsouzení láká a vzrušuje.

Pro mě však je podstatné ne to, co nutká a vede jedince k ohavnosti a zrůdnosti, kterou vražda bezesporu je, ale sama skutečnost, že zákony a ochrana, nebo chceš-li obrana společnosti proti takovýmto zločinům by neměly sloužit revanši, tedy velmi sofistikované mstě, tím spíše ne, když újmu a bolest hlavně pociťují pozůstalí obětí, tedy ve své podstatě další oběti vraha. Společnost, která disponuje velkými prostředky a podílí se na bludném kruhu revanše, neboť trest smrti není nic jiného než pokrytecký atavistický akt vendety, se snížil na úroveň toho, koho se tímto způsobem zbavuje. A vždy hrozí, že bude popravený někdo nevinný. Dovedu pochopit, že pozůstalí, pokud by sami dopadli vraha, že by ho byli schopni skrze emoce bez milosti zabít, tedy zavraždit a následně přijmout přiměřený trest odnětí svobody za spáchání svého činu. Dokonce si umím představit, že kdyby mě potkala obdobná tragédie a situace, že bych jednal stejně. Nicméně kdybych byl soudcem a připadlo mi takového soudit, což zákon samozřejmě nepřipouští, určitě bych ho neposlal za pomoci zákona na smrt, neboť smrt není trestem, ale přirozenou součástí našeho bytí, a každý vrah, tudíž i stát, prostřednictvím kata, ať ho nazýváme jakkoli, tuto danost znesvěcuje. Stát se svými institucemi by měl být tak silný, že odolá pokušení zneužití svého postavení a možnosti, prostřednictvím institucí poklesnout na úroveň vraždícího devianta. Oč je pak lepší?

Žijeme v koronavirové době, hospody zavřené, kulturní akce omezené nebo žádné..., zbývá ti více času na psaní? Jak bojuješ s koronavirem?

Hned na začátku mé odpovědi na tvoji otázku musím kategoricky deklarovat, že já s koronavirem nebojuji. S nemocí, s povodní, s oteplováním, s větrem a deštěm, se zemětřesením a jinými přírodními katastrofami se bojovat nedá. To matení pojmů, řeči, která se vyvíjela od prvních skřeků od nepaměti, je čím dál víc ve veřejném prostoru degenerovaná. Je možné čelit potížím, napravovat a odstraňovat, co bylo pohromami zničeno, léčit a předcházet prevencí možným nemocem a nákazám. Ten militantní slovník, který používají politici, novináři, ale bohužel i lékaři, mi připomíná, že lidé, ač se považují za vyšší živočišný druh, se sami až horlivě

v krajních situacích vrací ke své atavistické podstatě. Já mám boj spojený jen s jednou lidskou činností, a ta je násilná. Tj. s válkou. I ve sportu, který, co jsem začal šukat, jsem přestal praktikovat, neboť mi to připadá přirozenější, je slovo boj velmi frekventované. Mezi soupeřením a bojem dle mě je velký rozdíl. Civilizační.

Od mládí, tj. od chvíle, co jsem začal rozumět významu slov, jsem se neustále dozvídal, že je nutné vybojovat lepší budoucnost, že je nutné vybojovat mír, ač jsme se v jakémž takémž míru nacházeli, že je nutné nikoli dosáhnout něčeho vyššího, kvalitnějšího, hodnotnějšího, ale to vše vybojovat. Stále boj s nějakým nepřítelem. Koronavirus není nepřítel. Je to virová nákaza, vyvolávající různý průběh nemoci, jako každá jiná. Některé jsou méně nebezpečné, jiné jsou mnohem nebezpečnější, a na mnohé se i umírá. Většina lidí žije do chvíle, než se stane něco, co neočekávali, ač nepatrný počet ví, že se pravidelně vynořují situace, které mohou ohrozit celé lidstvo jako takové (např. atomová válka), v domněnku, že svět je bezpečný, že naše civilizace je vybavena instrumenty, kterými jsme schopni čelit jakýmkoli hrozbám. Zapomínají však, či si to odmítají uvědomo-

vat, že největší hrozbou je si lidstvo samo. Proč bychom my, s celým tím civilizačním pokrokem, technologiemi, neuvěřitelnými hmotnými prostředky, kterými jinak plýtváme na tolik nepotřebného a zbytečného pro naše životy, neměli být vystaveni obdobnému problému, který lidstvo ve své historii muselo opakovaně podstoupit, ať už to byly morové rány nebo v podstatě v historii lidstva docela nedávno španělská chřipka. Skutečností zůstává, že lidé, tedy většina, věří tomu, že jsme sto pokořit přírodu a vnutit jí naši vůli. Do jisté míry se zdá, že se to daří, a de facto jednáme, jako bychom nebyli součástí přírody, tedy že je tu jen k naší potřebě.

At už je korona produktem jakéhokoli přirozeného procesu, nebo sofistikované svinstvo z nějakých laboratoří, čínských či jiných, které z nich nedopatřením, nebo „dopatřením“ uniklo, stále je to něco, co má svůj původ v „továrně“ přírody. A v tom je příroda velmi neosobní, neadresná, prostě je ve své nekonečné mnohosti trvale tvořivá. No a teď ke zbytku tvé otázky. Ano, zbývá mi více času na psaní, čtení, poslouchání hudby, vážné, jazzu, rokenrolu, prostě jakékoli hudby, dobré hudby nebo přesněji té, která mě oslovuje, dává radost a silné duchovní a emocionální prožitky. Jenže vedle toho jezdím na chalupu a z půdy dělám obytný prostor pro své děti a vnoučata, neboť přibyl další potomek, tedy prapotomek. Už jich je sedm a zakrátko osmý. Potomků šest. Zároveň se pravidelně stýkám s členy spolku Šalamoun, neboť bezpráví se s koronavirem nevytratilo. Ba naopak, zbytnuje, neboť ti, kteří nám mají sloužit, jak je mj. uvedeno v Ústavě, se chovají, jako bychom byli jejich majetek, poddaní a rukojmí. A z toho vznikají situace, kdy svévolná nařízení, která jsou mnohdy v rozporu s platnými zákony a listinou práv a svobod, jež je nadřazená nižším právním normám, navozuje situaci, kdy ob-

John Bok, 2014, pohřeb Milana Kozelky, restaurace Sokol-Smíchov, foto Petr Palarčík

čan, vystavený chaotickému a náhodnému stavu myslí jakýchsi novodobých deviantních spasitelů, se brání tomu, být poslušnou ovci, která má strach ze života a s ním spojených rizik. Za to je pak občan státní mocí, prostřednictvím jejích represivních, složek, policie, státních zástupců a soudců šikanován a trestán. Narodit se je dobrodružství, život je dobrodružství, jen si to ve své civilizační zblbělosti většina lidstva neuvědomuje a jedná, jako bychom byli věční.

Otázky – Miky

Múzy medúzy:

Frank Zappa – Sheik Yerbouti (1979)

V roce 1980 objevil slovenský astronom Ladislav Brožek v hlavním pásu sluneční soustavy planetku s číslem 3834 a pojmenoval ji, jako správný fanoušek kvalitní hudby, *Zappafrank*, což mu budiž k duhu.

Zrovna o Zappovi je mi trochu žinantní psát, jelikož nejsem členem brněnského fanklubu Franka Zappy, jako třeba hospodský od Poutníka, známý jako Evžen. Ale co naplat, Frank Zappa je prostě naprosto zásadní a do této rubriky tedy zákonitě patří. Když Evžen pingloval počátkem milénia u Srdcí (Hospoda s romantickým názvem Klub osamělých srdcí na Poděbradově ulici v Brně – Králově Poli) a já bydlel u Radima Babáka kousek vedle na ulici Chaloupkova, tak jsme tam často chodili na pivo. S Evženem jsme se mezi pivy a pálenkami (například jeho vyhlášený Evženův masakr) na muzice vždy shodli a pamatuju, jak se jednou zeptal, co bychom chtěli pustit za hudbu a Radim na to: „Pust tam nějakýho Zappu, vole...“ Zappovský znalec Evžen jen zlehka povytáhl obočí a otázel se: „A jakou by sis představoval desku? Mám dát nějaký výběr?“ a Radim odpověděl: „Hovno výběr, nějakou normální studiovku“. Evžen se s ledovým klidem dotázal: „A jaký znáš zappovský výběr?“, načež Radim odpověděl: „no... žádný, ale...“ a Evžen ho utnul: „Tak to u mě nejsi fanoušek ani třetí kategorie“ a začal je podrobně vyjmenovávat, samozřejmě včetně letopočtů. Já, jakožto fanoušek třetí kategorie, jsem znal jediný výběr, a to *Strictly commercial* z roku 1995, tak mi ho s radostí pustil do hercnovského éteru.

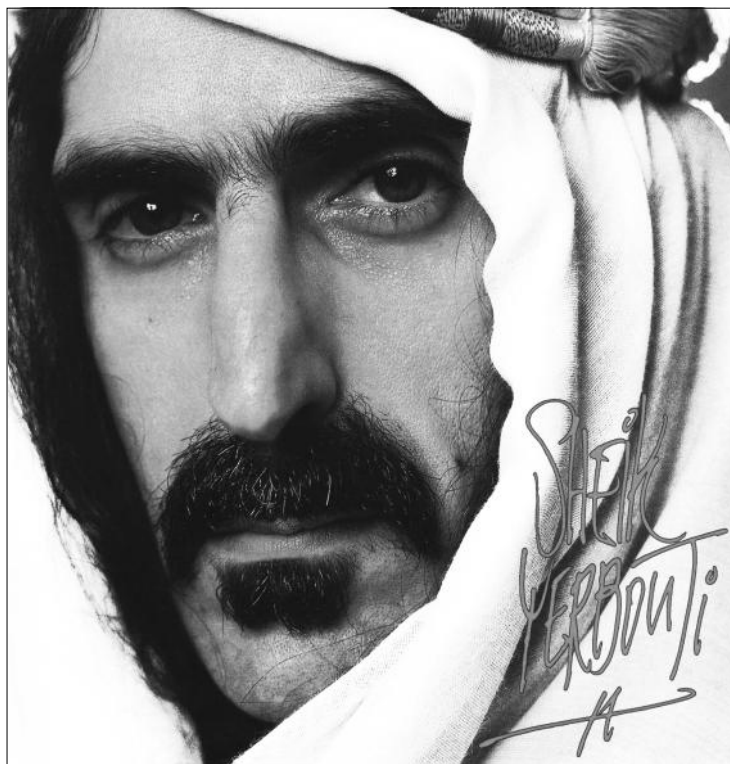
Samozřejmě nemá smysl na těchto stránkách popisovat hudební význam, život a alba Franka Zappy (1940–1993), o tom už bylo napsáno mnoho, a ještě bych se ztrapnil před fanoušky první kategorie. Každopádně jde o významného experimentátora rockové hudby, který natočil přes 60 alb, ať už sólových či s kapelou The Mothers of Invention. Je pro něj typický satirický pohled na americkou kulturu, náboženství či vzdělávání. Ač sám nikdy neužíval drogy, podporoval jejich dekriminalizaci a volný prodej – viz jeho citát „Problémem nejsou drogy, nýbrž lidé, kteří v nich vidí povolenku chovat se jak kretěni.“ Tesat do kamene.

Debutoval v roce 1966 albem *Freak Out!* a záhy se stal fenoménem a jeho hudba synonymem pro svobodnou, nevšední a velmi hravou hudbu – dodnes, když někdo používá v hudbě neotřelé postupy a náhlé rytmické přechody, doprovázené všelijakými hudebními bublinami a trylkami, mluvíme o zappovinách.

Frank Zappa měl oblibu dávat svým dětem podivná jména (synové Dweezil a Ahmet Emuukha Rodan a dcery Moon Unit a Diva Thin Muffin Pigeen), nutno poznamenat, že ze všech vyrostli muzikanti. Podle Zappova songu z jeho druhé desky *Absolutely free* se pojmenovala i pražská kapela Plastic people.

Album *Sheik Yerbouti* jsem si zamiloval někdy kolem svých 18 let, když jsem přes léto příležitostně pobýval na chatě rodičů kamaráda Ondry Pantlíka, která se nacházela v Čeložnicích u Kyjova a jeho otec tam pěstoval (v tomto případě snad ani nejde použít slovo choval) mraky drůbeže – sice se jednalo o jakžtakž volný chov, ale drůbeží hustota byla enormní, takže když jsme je jednou vypustili ze stodoly na dvorek, kuřata a morky přes sebe padaly, chodit neuměly, no drůbeží mumraj. Hodně jsme v té době sjížděli muziku The Doors, Jethro Tull, Pink Floyd a právě Franka Zappu, takže doteď mám album *Sheik Yerbouti* asociované s příjemným nicneděláním, ranním káfičkem, cigárem, lahváčem a smradem z drůbeže.

Deska (respektive dvojevinyl) vyšla v roce 1979 a byla prvním albem, které vyšlo u nezávislého labelu Zappa Records. Zajímavostí je, že se deska nahrávala na živých koncertech, a to v říjnu 1977 v newyorském Palladiu a v lednu a únoru 1978 ve vyhlášeném londýnském Hammersmith Odeon. Na desce hraje například na elek-

trickou kytaru Adrian Belew, který se krátce po nahrání alba přidal ke kapele King Crimson, kde zůstal dalších 32 let. Bicí obsluhuje epochální bubeník Terry Bozzio, který zde také rošťacky zpívá.

Deska začíná parádním sláďákem *I have been in you*, a pak už jdou hvězdné songy v rychlé sekvenci za sebou v čele s hravou parádičkou *Flakes*, která je následována perdami *Broken Hearts Are for Assholes*, *I'm So Cute* a *Jones Crusher*, na kterých krom Zappy zpívá, respektive punkově vyřvává výše zmíněný bubeník Terry Bozzio.

Po Zappově hitovce *Bobby Brown Goes Down* přichází instrumentální intermezzo *Rubber Shirt*, kde Zappa použil svou oblíbenou studiovou hudební techniku „xenochrony“, která spočívá v extrakci hudební části jedné skladby a její umístění do skladby druhé, což může vytvořit zajímavý, neočekávaný efekt. Zappa říkal, že to je jediný způsob, jak dosáhnout určitých rytmů. Nejvíce xenochronní je Zappova deska Joe's garage, kterou vydal rovněž v roce 1979. Ve skladbě *Rubber Shirt* skloubil Zappa bubenickou stopu v jednáctičtvrtéovém tempu a basovou stopu ve čtyřčtvrtéovém tempu.

Druhý vinyl začíná velmi hravou, typicky zappovskou Baby snakes, po níž se svižně rozjede moje nejoblíbenější Zappova vypalovačka *Tryin' to Grow a Chin*, kde zpívá rovněž Terry Bozzio. V polovině skladby můžeme slyšet krátké, ale velmi chytlavé kytarové sólo, doprovázené baskytarou Patricka O'Hearna. Samotný refrén je umístěn atypicky až v závěru skladby a sborově, až hymnicky, se v něm zpívá: *I wanna be dead in bed, please kill me, 'cause that would thrill me* (v překladu Chci být mrtvý v posteli, prosím, zabij mě, protože jediné tak mě vzrušíš).

Ke konci alba najdeme ještě hitovku *Dancin' Fool*, která spolu s *Disco Boy* často hrávala na kyjovských rockotékách a antidiskách. O hravý závěr alba se Zappa postará skvělými písněmi *Jewish Princess*, *Wild love* a téměř třináctiminutovou *Yo' Mama*.

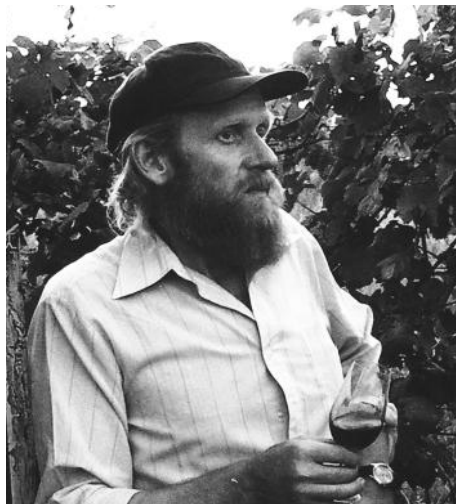
V úvodu jsem vzpomněl brněnský fanklub Franka Zappy, kterýžto od roku 1986 vydává klubový časopis *Zappostrophe*. Na svých webových stránkách mají uveden výstižný citát Johna Cage: „... a nakonec z celého toho rockového hovna zůstane pouze Zappova muzika...“ Takže asi tak.

Honza Bartoň

Sépiovou kostí:

Miloš Kölbel

Miloš Kölbel, narozen 1955 v Kyjově, žije tamtéž a hodlá tam i zemřít. Ilustroval dvě sbírky I. M. Jirouse. V roce 2006 vydal sbírku básní z let 1997–2000 Rok na čtyři doby. Kölbelovy texty jsou nečíslená inspirována východní filozofií, jeho poezie však většinou uvěřá ze všedních a obyčejných věcí i událostí lidského života, jež se zároveň stávají poznanou skutečností, nesoucí v sobě víru v čin a jeho smysl. Tímto výsostným aktem může být například i práce na vinohradě, jejíž dovedení do dokonalosti lze chápat nejen jako svébytné umělecké dílo, ale i jako jednu z možností sepětí člověka s přírodou. Vinařství tedy pro Kölbela představuje symbol ukotvení k zemi, který mu navíc „umí dát radost, prožít smutek, přemýšlet, odkud... přišel, ale umí také dávat rozlet, snít své sny.“

Jak mluvit napůl huby
s Bohem
napůl s člověkem
zároveň
bez lidí

Ze staré školy
se ozývá řev šelem
než je vypustí do ulic

Pole se napila
posledním předjarním deštěm
Ještě tak válka aby chyběla

...

(5. 8. 2010)

Za městem postaví obchod
A pod ním langobardské pohřebiště
našli a doloupili

Topolová alej stárne
Budiž známé: Šum listí ve větru
Šepot duchů předků

Kdo chce poznat bohy kukuřice
ať se jí prodírá kolmo na vyseté řady
Ať slyší očima rukama nohama
zaschlé stopy po pneumatikách
taky řeč

Minulo minulé století
Naplněné lidmi
o nichž nikdo nic nenapsal

Vždy bylo deset spravedlivých
a nevěděli o sobě

...

Bušil jsem temenem
motyky
do zaschlých hrud

odletovaly jiskry
otázek
Jaký to má smysl

Cabernet Franc
jaký to má smysl
malbec
Vždyť může zmrznout

Kdo to viděl?
Kdo to bude pít?
Kdo to bude číst?

...

Zasadil jsem staré odrůdy hrušní
štěpované na semenáči
Vydrží sto i více let
Život už nebude stačit
všechny úrody pouklízet

Stará dáma
Evropa
se vydýchává
Opřená jednou rukou
o zeď kaple svatého Rocha

Věčný kolaborant
Slaboch i pokřivenec
si připíjejí hruškovici
Neboť jak si míní –
vyzráli nad světem

A co já?
Učím chlapce stříhat révu

...

Křoví v mlze
Pavučiny plné vody
na plesnivé trávě

I kdybych kolikrát umřel
Nemůžu zapomenout
na barvu vůně větru
ve hroznech
A jak stařenka se smála
očima

Nejsou špatná vína
Jen špatně zvolená

...

Uvěznil se dobrovolně
v přidělené krajině

A začal čekat na předky

Zároveň seděl
i stál

Z velké výšky viděl
záři měst neskutečných

Světla osudů
neuskutečněných

Vrací se ze snů
na známá místa

Potkává lidi
čím dál podobnější –
sobě samým

...

Pavlu Zajíčkovi
zbytečné varování

Uteč z těch měst
kde pod dlažbou
jsou metry kostí
Uteč, nevím kam, zachraň se

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

Kyjovský bigbít: Normalizovaný rock (1973–1981)

Sedmdesátá léta nastoupila sice v duchu tvrdé normalizace, nicméně naše volnočasové zájmy, jakmile jsme začali pobírat rozum, se ubíraly naprosto jiným směrem, mnohdy k nevoli rodičů a hlavně učitelů. Samozřejmě se jednalo o pověstné tzv. zdravé jádro. Nikdy nezapomenu na televizní pořad, který jsem viděl ještě jako školák někdy v 5. třídě, odvysílaný v Československé televizi, který měl odstrašujícím způsobem poukazovat na dekadentní a zvrácenou západní společnost plnou antikultury vlasatců dělajících rámus a kravál, plný drog a prostituce. A bylo vymalováno, pořad měl na mě naprosto opačný vliv.

Následovalo poslouchání magnetofonových nahrávek u spolužáků, kteří měli starší sourozence. První nahrávky, které mě oslovily, mi pouštěli spolužáci, kteří měli starší sestry a jednalo se mimo jiné o rané nahrávky Black Sabbath a MC5. Velkou výhodou tady pro nás bylo chytání rakouské televize, kde se celkem pravidelně vysílaly hudební pořady zaměřené na moderní a populární hudbu, namátkou Pop scop, Spotlight, Rockpalast a další, kde se dalo setkat s širokou škálou kapel.

DDT – Lunga, Křemeček, Černý, Pavelka, Borovička, foto archiv

Další velkou inspirací bylo poslouchání zahraničních rozhlasových stanic. Já jsem například začátkem 70. let dostal po dědovi magnetofon Sonet duo a začal natáčet z tranzistorového rádia přes mikrofon hudbu ze stanice Radio Luxembourg, hráli sice spoustu hitů tzv. středního proudu, což nebyla zrovna oblast mého zájmu, ale dokázal jsem čekat třeba celé hodiny, než zahráli tu pravou. Pak jsem poslouchal a natáčel z rakouské stanice Österreich 3, nejednalo se tenkrát ještě o současné komerční Hitradio Ö3, a páteční pořad Hard Rock Café od 19:00 do 20:00 hodin, který původně moderoval Gotthard Rieger a poté Jaroslav Fiala. Pořad byl zaměřený na tvrdou hudbu v širším záběru. Pamatuji si například na díl zaměřený celý na kapelu Emerson, Lake & Palmer, na jejich nejtvrdší skladby z rané éry. Jelikož jsem v tu dobu nemohl být doma u rádia a magnetofonu, pořad mi natočila mamka. Byla technicky nepolíbená, tak jsem vše musel nachystat, aby v danou hodinu zmáčkla pouze jedno tlačítko, pak už se nemusela o nic starat, pásek se dotočil do konce a klaplo to. Inspirativní byl pro mě a blízké přátele také poslech stanice Svobodná Evropa, kde měl svůj pořad v neděli odpoledne Karel Kryl a pouštěl aktuální novinky. To bylo v době nástupu punku a zde jsme se seznamovali s novými punkovými kapelami. Takže žádný folk, který sice občas zahrál také, ale můj zájem byl přece jenom jinde. Velice přínosný byl poslech maďarského víkendového vysílání Svobodné Evropy, kde v neděli po poledni pouštěli vybrané albumy, ale byly zde i další. Tady se přece jenom dalo něco ulovit. Hudba na nás měla velký vliv

Mirek a Koza z buše, foto archiv

a každý si vybíral tu svou. Můžu říct, že se zde vyprofilovala skupina skutečných rockových nadšenců a fanatiků.

Desky zahraničních kapel se jezdily kupovat do Brna, kde probíhala slavná burza hlavně gramodesek, ale i jiného hudebního materiálu, třeba časopisů a plakátů. Jelikož burza nebyla oficiálně povolena a byla všeobecně známá, museli jsme být ve střehu, poněvadž ji občas rozháněli policajti s gumovými obuškami a hrozilo i zabavení zakoupené hudby. Samozřejmě měli políčeno hlavně na prodávající-

Publikum, 1980, foto archiv

cí, které se snažili kriminalizovat. Znáám i případy, kdy šli prodávající sedět natvrdo. Cena LP desek u novinek ještě nerozbalených se pohybovala kolem 300 Kč, později 400 až 450 Kč za kus, starší hrané byly levnější.

Za měsíční prázdninovou brigádu si toho člověk moc nepořídil, ale každý měl něco a hudba se šířila vzájemným nahráváním na magnetofonové pásky. Běžně dostupné kotoučové pásky domácí výroby jako Emgeton byly podřadné kvality. Zahraniční, já jsem preferoval japonskou značku Maxell, byly mnohem dražší a nedostatkové. Hudby jsme si však o to více vážili a cenili. Nahrané pásky byly cenné a LP desky – to byl poklad.

DDT, 1978, foto archiv

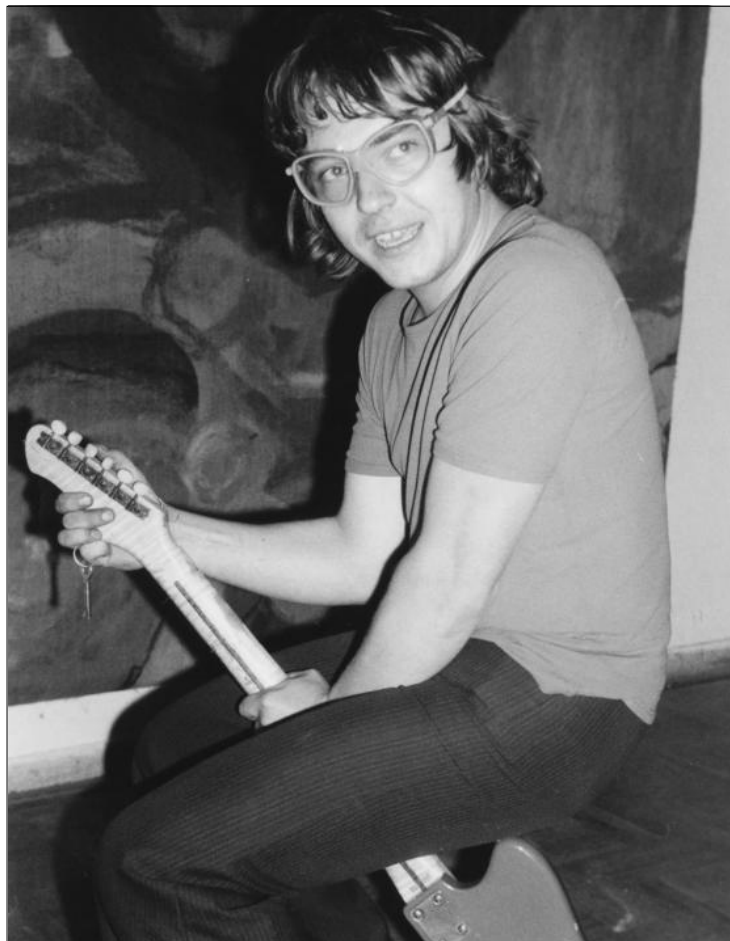
Nemusím ani zdůrazňovat, jak důležitou roli hrály dlouhé vlasy, ty byly často, hlavně komunistickými funkcionáři, brány jako naprosto neslučitelné se vzhledem mladého budovatele komunismu a jako výraz odporu vůči režimu. Člověk s dlouhými vlasy měl problém dostat se na školu a vůbec se mu měřilo jiným metrem. Nám však šlo hlavně o to, abychom si mohli žít a vypadat po svém. Hlavně, ať nám dají pokoj.

Atomic Carrot, foto archiv

V této atmosféře začaly vznikat nové kapely spolužáků a známých. Zkoušení probíhalo po garážích, sklepech, prostě kde se momentálně dalo, místa se střídala a zkoušky probíhaly mnohdy za účasti přátel, nezřídka zakončené konzumací nedoporučovaných nápojů a oslavami narozenin.

Jedno místo mám dodnes v živé paměti: v domě, kde donedávna fungoval hudební klub Rock'n'Rolla, na Svatoborské ulici, bydleli kamarádi s rodiči, a právě zde v prvním patře v prostorách, kde mnohem později klub vznikl, měli pokoje, rodiče bydleli v přízemí.

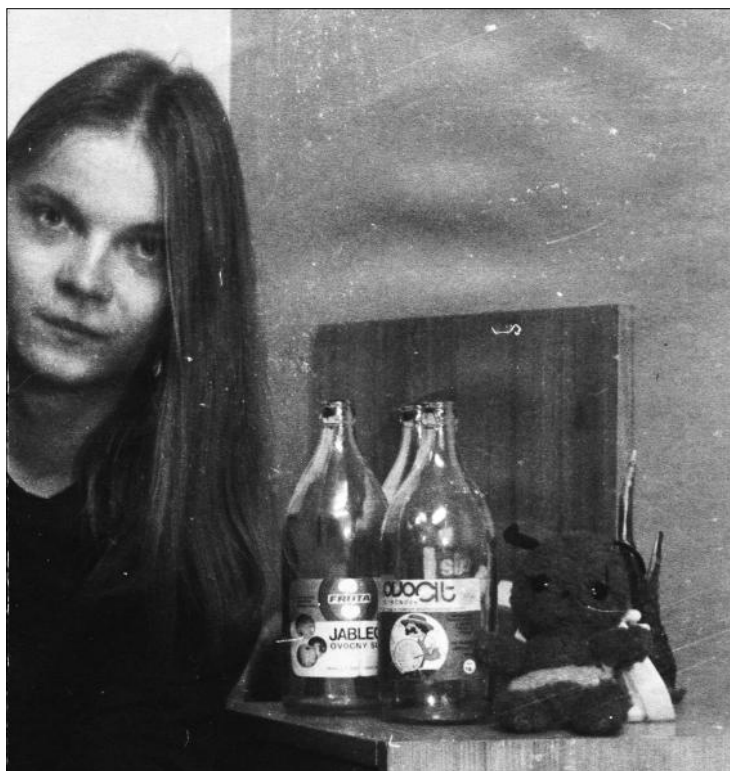

Josef Krmíček, 1979, foto archiv

A zde v místě baru a přilehlého prostoru byl velký pokoj, kde jsme se v 70. letech scházeli, hráli dětský kulečník, a hlavně poslouchali hodně nahlas muziku, nahrávali z desek, pásků, sledovali rakouskou televizi a u Rockpalastu seděli třeba celou sobotní noc.

I v této době jsme si to díky rockové hudbě uměli užít a prožít a dostali jsme dobrý základ do dalších let.

Vlastik Janča

Vlastik Janča, foto archiv

Povídka:

Výtah z výtahu

To byl zase nápad! Zajímalo by mě, co mě nutí dělat takovéhle věci. A hotelový výtah nejede a nejede.

Proč já, člověk nesoutěživý a líný, jsem se k něčemu takovému rozhoupal? Literární soutěž! Dívám se na ně obvykle spatra. Copak je literatura závod? Napsat povídku dle zadání a použít deset vybraných slov. Že bych si potřeboval něco dokázat? Že by ješitnost? Kdyby nebyl Ježíšek ješitný, mohl v klidu kázat doma matince Mařence a otčímovi Pepíkovi a my bychom každý prosinec nemordovali kluzké němé tváře.

„Do kterého jedete?“

Teprve teď jsem si všimnul, že se mnou do výtahu nastoupila žena.

„Co prosím? Jo... aha... do pátého.“

Jo, ješitnost to asi bude. Jsi spisovatel, tak musíš přece psát, jsem někde slyšel. A hlavně, copak nedokážu něco tak banálního, jako napsat dobrou povídku na přání? Jo, nejspíš to bude ješitnost.

Natáhla se kolem mě a zmáčkla páté patro. Potom se odsunula do koutu naproti a usmála se na mě. Usmál jsem se taky a přemýšlel nad těmi slovy. Vesmír, Koruna, Kohoutek... Prohrábala si dlouhé tmavé vlasy a rukou si přejela po krku, který trčel z nádherného plného výstřihu bleděmodrých šatů. Z druhého konce vyčuhovaly štíhlé nohy v lodičkách.

Už týden chodím a přemýšlím, jak to s tou povídkou udělat. Je to jasný. Musím napsat dobrý příběh. Ta slova se na to už nějak naplácají. Chce to prostě jenom nápad.

Když viděla, jak mi oči sjíždějí na její ňadra, tak se jen koutkem usmála a trochu povytáhla obočí. Potom si pomaličku položila prstíky na klíční kost a ukazováčkem lehce poodhrnula látku bokem. Ta, celá napjatá bujnou výplní se vysmekla zpod prstu a vrátila se tam, kde byla. Připadal jsem si jako malý kluk, kterého načapali.

V tom se výtah zastavil. Někde v mezipatře.

„Co se děje?“ mluvila vždy pomaličku, jakoby škádlivě a pečlivě vyslovovala každou slabiku.

„Nemám tušení.“

Zkoušel jsem mačkat tlačítka, ale výtah nereagoval.

„Vypadá to, že jsem tu s vámi uvězněna...“

Hladila se hřbetem ruky po krčku a hleděla přímo na mě. Strom, Zajíc, Tunel... Sakra, kdo ty slova vymýšlel? Asi oželím hodnotné ceny. Tisíckrát bych se na to vykašlal. A tisíckrát bych si chtěl něco dokázat. Ješitný jsem. A taky neschopný se k něčemu dokopat.

„Co budeme dělat?“ pronesla a opřela se podpatkem o stěnu, až jí ze šatů vyklouzlo stehno, na kterém jako náhrdelník svítila horní krajka punčochy.

V tu ránu mi bylo jasné, že kalhotky nemá.

„Zrovna mě toho moc nenapadá, máte nějaký návrh?“

„To záleží, co byste tu se mnou chtěl dělat, že?“

„Pokusím se zavolat pomoc.“

Zmáčknu jsem knoflík se zvonkem.

„Dobrý den, jak vám mohu pomoci?“ ozval se z reproduktoru dívčí hlas.

„Dobrý den, my jsme tu zůstali ve výtahu. Zaseklo se to mezi druhým a třetím patrem.“

„A jak vám mohu pomoci?“

Nevěřicně jsem se podíval do roztouženého koutu. Lehce se uchichtla.

„No, myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste sehnala někoho, kdo by ten výtah mohl opravit a vypustit nás ven.“

„Aha, tak moment pane, pokusím se něco udělat.“

Tak jsem se zase opřel do svého rohu a snažil se nečumět moc okatě. Ona se celá protáhla a potom si dlaní uhlazovala šaty na zadečku. U toho se po mně občas koukla zpod dlouhých řas.

Pak se zeptala:

„Jak dlouho, myslíte, že tu budeme čekat?“

„Nevím, snad moc ne. Určitě mají nějakého údržbáře, aby nás aspoň spustili do nejbližšího patra.“

„A co zatím může dělat muž a žena pro ukrácení dlouhé chvíle?“

„Že by slovní fotbal?“

Jo, asi to bude ješitnost. Nenapadá mě jiný důvod, proč bych se k něčemu takovému propůjčil. Jsem ješitný. Proč si nedokázat, že umím napsat dobrou povídku. Kulička, kabát, prst, úkryt... O ta slova přece vůbec nejde. Vymyslím příběh, naperu to tam a šmitec. Chce to prostě jenom nápad! NÁPAD! Jenže kde brát? Všichni po mně chtějí pořád nějaké nápady. Na psaní potřebuju nápady, doma po mně chtějí nápady, v práci se očekávají nápady. A i tahle ženská teď očekává nějaký nápad. Prdlajs! Ta by prostě chtěla opřít o stěnu, vyhrnout sukni a...

Zachřčelo to v reproduktoru.

„Haló?“

„Ano?“

„Haló, ste to vy?“

„To záleží, koho myslíte?“ pokusil jsem se o vtip a koukal na ni, jestli jsem udělal dojem.

„No ti, co só zakóslí v tom výtahu.“

„Ano pane, to jste se dovolal dobře. A kdo je tam?“

„Kde?“

„Myslím jako, kdo jste vy?“

„Jo ahá. Já su Venca z údržby. Já vám volám, že je to celý náky šédrem. Von jak se Fanoš minulý týden štóral v elektrice, tak mně to nák nende nahodit. Ale žádné paniku. Jenom mě tam budete muset asi chvíli počkat.“

„To nemusíte mít strach. My vám nikam neutečeme.“

Ani tentokrát jsem moc neoslnil.

„Cha chá, to je dobré frk! Pane, žádné strach, šak vás vod tam dostanem. A zatím se tam s tó fajnovó paničkó nějak zabavíte, no né?“

„Tak bacha! Byt na vašem fleku, tak bych moc nerépal. Sichr, že tyhle výtahy máte v pácu, tak kókéte dělat pořádně svó hoknu, abychom už byli vocad!“

„No tak soráč. Snad sem zas tak moc neřek! Už sem volal servisáka, za chvíli dovalí. Dělam, co můžu. Chvíli počkáte.“

Přehodila si rozkošně nožku přes nožku. A zadečkem se otírala o stěnu.

„Hmmm. Bravurní znalost místního nářečí. Pán je lingvista nebo roďák?“

Pán je nafouknutý poklopec. Ano, to by bylo ono. Povídka se slovy: samice, nadřžená, chtíč, popadnout, ohnout, přirazit... a DOST! Měl jsem se raději přihlásit do pornografické soutěže pro staré a neperspektivní autory.

„Slečno?“

„Paní! Já jsem vdaná žena...“ pronesla pomaličku a pak si olízla rty.

„Co vás napadne při slově vesmír?“

„Vesmír říkáte? Spoustu černých děr, do kterých jde leccos zasunout.“

No teď tomu dala korunu! Musím tomu nějak utáhnout kohoutek.

„Před vámi aby člověk utek na strom!“

„Vý nevypadáte jako nějaký zajíc, co ho jen tak něco vyleká.“

Prý lidi na konci tunelu vidí světlo. Já tam teď viděl něco úplně jiného. Kuličkami se moc myslet nedá. Můj kabát by se dal pěkně rozložit na podlahu. A teď si ještě olízla prst!

„Myslím, že výtah není špatný úkryt, co myslíte?“

Je konec. Konec s povídkou! Když nemáte nápad, jste ztraceni. Když nejede výtah, jste ztraceni také. Teď už tam jenom stojí v koutě opřená o stěnu. Podpatkem opět zabodla do stěny a hledí mi přímo do očí. Čeká. Černé kadeře jí zpola zakrývají hluboký výstřih a ona se v nich pomaličku probírá utlými prstíky. Čeká, co udělám. Měl bych se na

ni vrhnout. Měl bych napsat povídku do literární soutěže. Nejspíš nezvládnou ani jedno.

Výtah sebou cuknul a dal se do pomalého pohybu dolů. Spustila nohu a ještě se na mě koukla. Výtah zastavil a otevřely se dveře. Tam stál vysoký muž s rozpraženou náručí.

„Miláčku, jsi v pořádku? Měl jsem o tebe takový strach...“, objal ji

a loupnul po mně okem.

Já moc neloupal a vyplížil se kolem nich ven. Odcházel jsem. A pak jsem se ještě za ní otočil. Ona na mě mrkla přes to jeho rameno. Vypadá to, že tuhle soutěž jsem prostě asi prohrál.

Tom Odpad

Z chacharova sudu: Bůh potřebuje ďábla a ďábel potřebuje boha, aneb relativita dobra a zla.

Hle, já předkládám vám dnes požehnání i zlořečení. Požehnání, budete-li poslouchati přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes přikazuji vám. Zlořečení pak, jestliže byste neposlouchali přikázání Hospodina Boha svého, ale sešli byste z cesty, o kteréž já dnes přikazuji vám, následující bohů cizích, kterýchž neznáte. (Dt 11,26 - 28)

Na světě, nikde a nikdy, neexistovalo jenom dobro, a nikde a nikdy neexistovalo jenom zlo. Na světě také nic a nikdo nebyl absolutně dobrý ani nic a nikdo nebyl absolutně špatný. Chápání dobra a zla, včetně evaluace našich činů, vychází z konkrétního hodnotového systému toho, kdo tyto činy posuzuje. Můžeme si navíc položit otázku, co je to vůbec zlo a co je to vlastně dobro.

Konám dobré skutky, nebo páchám ty špatné, ty zlé? Vždyť i tyto kategorie jsou relativní. Čin, vlastnost nebo třeba myšlenka, která je někde považována za projev dobra, může mít v jiném kontextu velmi negativní konotace, ať již se to týká rozdílu ve vnímání dobra a zla v různých kulturních či subkulturních prostředích nebo v jednotlivých částech konkrétního sociálního systému.

Vždyť pojetí dobra a zla se, v poslední instanci, nezdá lišit také u jedinců, kteří žijí v těsné bezprostřední blízkosti, a kteří sdílejí v podstatě zcela identické sociální a kulturní prostředí, včetně identických vlivů socializace. Rozdílnost v pojetí dobra a zla nemusí tedy vždy bezprostředně nutně vycházet z působení různorodého socio-kulturního prostředí, i když toto prostředí jejich pojetí bezpochyby výrazně ovlivňuje.

Podívejme se třeba, jak je tomu při chápání dobra a zla v křesťanství. Bůh, aby byl Bohem, potřebuje ďábla, a ďábel, aby byl skutečně ďáblem, potřebuje Boha. Jsou tak rozdílní, a proto jsou si zároveň tak blízcí. Jeden potřebuje druhého, aby mohl být sám sebou. Vzájemně se doplňují a ovlivňují. Oba tak tvoří dvě antipodní části jednoho nedělitelného celku. Bůh sám je „Bohem dobra“ a satan nebo ďábel, vůdce z nebe svržených andělů a vládce pekel, je jeho protipólem, je negativním Bohem, personifikací zla. Kdyby tedy všichni konali jen dobré skutky, a kdyby existoval v mysli člověka pouze Bůh, jehož vnímáme jako substanci dobra, přestali bychom dobro úplně vnímat, přestali bychom dobré skutky konat, „dobrý Bůh“ by přestal být Bohem, a veškeré usilování o dobro by pozbylo smyslu. Protože dobro cítíme jako protiváhu zla, proto se snažíme toto dobro konat, snažíme se zlo vyvážit konáním dobrých skutků, a tím usilujeme o to, proti zlu bojovat.

Ve vztahu k dobru a zlu vyvstává ještě otázka předurčení Bohem. Byl třeba Jidáš Iškariotský skutečně, ve své absolutní podstatě, tak zlý, aby se stal pro všechny křesťany symbolem zrady? Zrádce! Vyvrhel! Jeden z dvanácti, který zradil! Vždyť on si ten svůj osud sám nevybral, jeho osud mu byl přidělen Bohem. Tento nešťastník pouze sehrál úlohu, která mu byla určena. Jidáš nakonec, dokonce, svého činu litoval a vhodil měšec mrzkých peněz, který si zradou Ježíše vydělal, zákoníkům k nohám, a skončil, jak víme, sebevraždou oběšením...

Vladimír Jaromír Horák

VEČERNÍ MODLITBA

Roleta stažená až kdesi ke kotníkům
praporky, které se třepají ve větru
posílají tichou modlitbu
rannímu snění...

Není třeba zvedat sukně
pod kterými nic není
jen smutné hlasy vyhořelých stodol...

Tiše se modlit
na chrámových schodech
tahat anděly za roucho
vyčesaných per...

Úder kladivem
drtícím kosti

TANČÍCÍ PAVUČINA

Ve větru tančí pavučina
posvátným tancem šamanů
tancem a vířením bubnů
tancem

který nenechává v klidu
ten ospalý a ztrouchnivělý svět
mezi dvěma prasklinami
v okenních tabulích...

Nikdo už tam nesmí
a nikdo už tam ani nechce
jen prach
a nejjemnější zákmitý vánku
který je tak jemný
že už ani nedokáže uvést do pohybu
to strnulé muší křídlo

mezi dvěma popraskanými okenními tabulkami...

Je to tajemný svět
který není pro všechny
vládne zde smrt a zmar
přesto, že je tu celé dny
světlo a teplo
a hrají si a skotačí tady sluneční paprsky

Vladimír Jaromír Horák

Podivuhodné necesty:

Necesta za záhyby chyby

su růst prostoru
prostě se straním
vrším se pod prostorem
rozprostraňuji se jak rozpak
su rozdíl rostlý skrz naskrz
su křivkou křivdy
molekuly mol mne políbí

su necestou za tím co mi chybí
necestou záhyby chyby
huby ne/vymáchaný
huby máchaný necestou
necestou za tím co se mi líbí
postupem se ukázalo málo
že cesta hraje si na schovávanou

low of love... voe
bezvýchodnost vešla
su z toho přešlý
dál nejdu
cestě na tom nesejde
nevycházím z údivu

su suť
bůh suď
nevím kam se kradu
su stať
nemohu vstát
su substrát ztrát
ale lítat mohu

su suť
stěna proti stěně
su zeď ve mně
ode zdi ke zdi
změť jen zevně kozel zahradník
soudného dne su loupežník
su tam hned...

oči prostřete se
protřete se
cesta pošla
necestu počla
patřila si a zpět vedla
ubrousku pros/tři se
kaše vzkypěla noc pobledla

su pokus omyl cval
a tak dál
su elektrizován
střežím se promluvit
sobě su uschován
zdrhám...
su stržený závit

su světlo které svítí
su hřbitovní kvítí
su stařík
který za kojence se vydává
su obnova hlava dubová
su hlubina která trčí
frčím...

su stůl který není z tohoto světa
chlubím se cizím peřím ú/léku
mám se k světlu
su peruť andělnická
su kolem dějin
nejím
su potíže zdviž... víš?!

su amorální amor
su výzva
nepravopisná hnida
su v ohnisku hnízda
proudím jak míza
su samá jízva
su nadstavba nadsamice mise

su produkt produkce
necestou dukce dedukce
švihám si to prudce
jak jen zvoláš voyage
co máš?!

výlet snu?
až tam kde procitnu?

se picnu...
su dislokace
su obora plná vůní
v háji... je lokám
a tuním taje
vůně to je moje...
su závoj předvoje

su jakost slova jako
su jak mne pámbu stvořil
su revizí slepoty
krajinou krajnosti
kráčí stín
u/trhl se z řetězu
su smrákání mrk

su holá věta světla
su obrácený ende
su vedle
s necestou mám zásnuby
zobáček mám naruby
su chřipka ptačí
su tím co vpřed mne tlačí

ve vz/duchu tančím
su nemoc šíleného kravína
su nevina
je mi k pláči
su omotán fází
su čím dál mladší
sto šest let tu svižně straším

su letadélko káně
na odvrácené straně
nevím co se stane v příštím tóně
su panika raketoplánu
su v jednom ohni... planu
letím k pánu...

frnkl ku fluktuaci
trhl si nohou
fuk je každé funkci
oddal se punkci
má ji na triku
do posledního puntíku
má ji v malíku

ostropestřec v matu
su třes
třes vše pepří
s takzvanou čistkou
su ve při
na zdraví!
terminal je mimo...

každý tak JAKO tak
má to nespočítaný
je v matu
pestří...
had na dříku
v hadříku
či bez

su při-běh
krytina kritéria
kritika kinetiky
věčně za novou věcnost se vydává
su free jazz
hrnu se
su fiíling...

v urně korábu
su drama/tur/G na turné
su hluchý
su svět z not a vět
šroubovice makovice závin
zavináč
su ne/jinak

su pře přetváření
su přetvářkou proměny
superpře su o hranici
su substitut maso/
pústu nezměrnosti následek
su soustrast souvětí
su předtucha ucha

su prolínačka
pláchnu!
su atrakcí zažívacího traktu
traktor na trati
šálek su šálení
su v prachu
š š š

su filuta výluky
svítání su svý
su svitek š š š výuky
su na o/té/vřenou ránu
vřelý drén šejdrem
su dřev š š š

su šelma šílená

su stopa zavátá
zátaras záplata
su předem i pakt
palcát punku reset
ret ke rtu š š š
je to tak
su nekonečný vzrat

su na zíněnce
smyčcová zíně
su jednotka rychlého nasazení
su rubem separace
su separát a/ne/hodlám se s ní párat
su hranice
vracím se...

Luboš Vlach

Zápisky básníka ulice:

Výzva

Často se mě lidé ptají, kolik nejvíc peněz jsem obdržel za básničku. Bohužel má odpověď zatím ještě nemohla trumfnout částku, která mi byla nabízena za vyzunknutí jediného panáka. Tak tedy jedné krásné noci jsem se potuloval ve svém básnickém rajonu a před vchodem do jednoho baru, jsem byl požádán, abych napsal nějakou pěknou narozeninovou básničku její majitelce. Právě tam měla totiž sešlost s celou svou mladistvou rodinou.

Aby se mně lépe psalo, na stůl mi rychle doputovala konvička s černým čajem. A po pár otázkách mířených takřikajíc na tělo oslavenkyně, jsem již měl v hlavě zárodek textu, který jsem se jal svým perem rozvíjet. Má činnost neunikla pozornosti dvou gentlemanů popíjejících u vedlejšího stolu. (Posledních zákazníků, kteří nebyli nijak příbuzensky spjati s mojí klientkou). Jeden z nich mě začal zasypávat otázkami, a tak jsem jako unikovou strategii nabídl, ať si počte v pár mých již vytištěných básních, aby získal obraz o mém ne-tradičním zaměstnání. Ty básně doslova hltali. Ten druhý si pochvaloval, že jsou jak ze života. Společnost kolem mé zadavatelky začala být poněkud netrpělivá. Prý nemám být zbytečně rozptylován a ať si to vyřídím, až budu mít báseň hotovou. Mezitím jsem tázán, co jsem vlastně vystudoval za školu. A když odpovídám, že jsem bakalář žurnalistiky. Břinkne mi o solar plexus nenadálá otázka, zda bych nechtěl pracovat v České televizi. Prý mu mám na email poslat pár ukázek svých článků. A taky něco na téma slov a proč lidé začínají zapomínat významy slov. Protože tuto svou soukromou teorii, že začínáme ztrácet významy slov jsem mu před chvílí vykládal. S tím, že jako terénní umělec jsem z toho svědkem dennodenně. Sešlost kolem oslavenkyně také zaslechla, že stojím u nějakého vážně dobrého dealu. A tak na mě přestala naléhat, s tím že shovívavě počká, až si to vyřídím. Z reproduktorů se začnou linout normalizační hitovky a oba moji nenadálí známí se proto znechuceně zvedají od stolu. Ještě jednou si čtu jméno na obdržené vizitce, to je přece ten stejný oblastní vedoucí redakce, kterému můj spolubydlící nedávno psal

motivační dopis, aby jej vzal na praxi. A já jsem mu jej konzultoval. Narozeninová báseň se povedla v kapse od košile mám o jeden portrét Jana Amose Komenského navíc. A dcera oslavenkyně mě zve k baru, abych si s ní připil. Trochu se mi líbí, ale má náklonost nenahlodala mé předsevzetí, že tu jsem přeci proto abych lidem činil radost poezií, a ne abych balil holky. „Tak co to bude, rum nebo vodka?“ „Ale víš já nepiji vůbec alkohol. Co třeba džus?“ „Hele fakt si se mnou musíš připít, neblázní“ Marně se snažím vysvětlit, že poslední pivo jsem do sebe vлил tak před deseti lety. A že jsem zapřísáhlý nepijan, nekuřák, vegetarián a.. K mému údivu si postupně vytahují peněženky a na stůl padá jedna tisícovka za druhou. Až jich tam v jednom okamžiku leželo pět. To vše mi mělo náležet, jen když ten panák do sebe vyklopím. Přijde mi naprosto absurdní, chce se mi skoro smát. A jen velmi neochotně jsou ty tisícovky opět skládány zpět do kožených šrajtoflí.

Když se o té příhodě den na to svěřuji svému druhému spolubydlícímu, skoro si klepe na čelo. Být na mém místě, on by to do sebe vyklopil a dál „hrál svoji hru.“ Vlastně kdysi dávno, už to bude víc než deset let, jsem za tři stovky snědl kuřecí řízek, ale to jsem vegetarián byl teprve jeden rok, přemítám.

Ten text o významech slov se mu také zamlouval, odepisoval, zdali bych měl zájem o práci v regionálním zpravodajství. Neměl jsem, chtěl jsem být nezávislý a psát o tématech, která mě zajímají. Když jsem se s tím hrdě svěřoval své kamarádce, pracující v galerii, doslova se chytala za hlavu, jaký jsem pitomec.

Jen jediné satisfakce se mi pak vždy dostalo, když jsem někdy večer s cedulí „Báseň na počkání“ zabloudil opět k tomu baru. Obdržel jsem totiž vždy sklínku jahodového, hruškového nebo pomerančového džusu na účet podniků.

Šimon – básník ulice

Důkazy:

Festival Krákor

Foto na str. 10–11:

Festival Krákor opět v komorní podobě na Barbarské osadě u Radoškova 18. a 19. června 2021.

1) Mistr přichází (foto P. Bzuk J.), 2) Balet Československého rozhlasu (foto Zdeněk Vykydal), 3) první protistátní filharmonie Die Retardovaný koksoflyn (foto Natty), 4) Vitrholc (foto Zdeněk Vykydal), 5) předsident odpočívá (foto P. Bzuk J.)

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Mikyho zápisník:

Vlak do stanice Tůžba

Ráno o šiestej hodine začalo nastavené budenie v mobile vrieskať obľúbený sláger. Lukáš otrávene otvoril oči, rukou mátožne šmátral po pôvodcovi hluku a tlačidlom vypol odviazaný rokenrol.

„Asi som to včera trochu prehnal,“ premietal pod prúdom studenej vody v sprche. Rozlúčkový večierok vo firme. Nikto nechápal, prečo podal výpoveď. V dnešnej dobe, keď každý hľadá zamestnanie, opustiť také teplé, lukratívne miesto a na všetko sa vykašľať.

„Zbohom a šatka pondelkovým poradám!“ Firemná zasadačka pôsobila vždy ako márnica a zhromaždení zamestnanci tak trošku stuhnúť ako smútoční hostia. Šéf vrieskal, úkoloval, vyhrážal sa, plánoval, zadával prácu na celý týždeň.

Lukáš sa usmieval. Už bude zamestnancov len stretávať. Obýval prvé poschodie vily, ktorú zdedil po starom otcovi. Celé prízemie prenajal firme, v ktorej pracoval. Teraz tu bude mať iba domov. Kde je to vlastne doma? Ako napísal v jednej svojej básni Magor, „tam, kde máš strechu nad hlavou a skobu na klobúk, doma je tam, kde sa môžeš obesiť.“ Pri týchto úvahách sa ponáhlal ulicou na železničnú stanicu. Na chrbte batoh a cez rameno zavesenú fotografickú brašnu. Mierne kríval na pravú nohu. Vedel, že ako dosadne na zelené koženkové sedadlo s dierami a vydobaným zožltnutým molitanom, hneď ho premôže spánok a on sa mu rád poddá. „Hurááá, dve hodiny sladkého driemania pred sebou!“

„Máte tu voľné?“ opýtal sa zbytočne. Videl, že miesta v kupé je viac ako dosť. Postaršia žena zdvihla unudene oči od rozčítaného Nového Času a pokývala hlavou. Mladík s walkmenom ho prešiel pohľadom a tiež nič nehovoril. Lukáš odložil tornu do úložného priestoru pre batožinu. Brašnu s fotoaparátom položil vedľa seba na sedadlo a popruh si omotal okolo pravej ruky. Zavrel oči. Načúval pravidelnému rytmu kolies. V hlave mu znela pieseň Greenhornov o drnčaní pračcov Oranžového expresu. Myslel mu voľne kmitala sem a tam. Ako v nemom filme sa objavovali osoby a udalosti. Ľudia sa vynárali z jeho minulosti a zase mizli.

Cítil dievčenské pery na svojich. Bola to Lenka, ta krehká blondínka, s ktorou vtedy na školnom výlete prvýkrát okúsil, aké je to super bozkávať sa s dievčaťom. Dokonca s nimi neskôr začala jazdiť na vandre. Kde je jej teraz koniec? Počul, že sa z nej stala protivná oplieskaná mamina, ktorá stojí pri šporáku, troch ukričaných smradov za sebou a štvrtého čaká. Aspoň to hovoril osadník Číča.

Pred očami mu defilujú fotografie osadníkov a kamarátov, ktoré spravil na rôznych vandroch a potlachoch. Najprv snímky len tak, pre radosť priateľom. Neskôr sa začal o fotografovanie intenzívnejšie zaujímať. Očarovala ho železnica. Stovky fotiek zabudnutých, zrušených tratí, úzkokolajok, vlečiek, semaforov, výhybiek, viaduktov a mostov. Prvý honorár dostal za fotografiu koláji a semaforu v zapadajúcom slnku, ktorú uverejnili železničné noviny. O tri roky neskôr pre nich nafotil kalendár pomenovaný Nostalgické spomienky na zašlú slávu. Lukáš neustále sníval o tom, že ho vlak dovezie na nejaké neznáme miesto, zabudnutú trať alebo opustenú zástavku uprostred lesov. Opájal sa tou absurdnou predstavou.

Potom nastal zlom. Havária rozdelila jeho život na predtým a potom. Tá prekliata búračka ho uväznila do kresla na dvoch kolesách. Jedného jesenného odpolednia ho auto odhodilo z veselého bezstarostného sveta do sveta smútku a samoty. Operácia, zošraubovaná pravá noha, vozík a liečebný pobyt v Piešťanoch. Žena, keď zistila, že pravdepodobne zostane do smrti na vozíku, sa s ním rozviedla. Zo začiatku si to nechcel priznať, že až kam jeho pamäť siaha, boli v ich spolunažívaní pukliny, ktoré sa postupne zväčšovali, až vytvorili kráter, kam manželstvo nenávratne zahučalo. Ešteže spolu nemali deti. V tom období zažíval pocity, keď sa mu vôbec nechcelo žiť. Spomína na úteky z reality do šialenstva, depresí a úvah o samovražde.

Vtedy sa bál a hovoril si, že je zbabelec, že to nezvládne a zostane na vozíku. Cezo všetko nekapituloval. Podržali ho osadníci, ktorí ho na-

vštevovali v nemocnici a potom mu pravidelne posielali maily a volali do Piešťan. Počuje hlas vrchnej rehabilitačnej sestry Hnátovej, ostrý ako britva. V skutočnosti sa volala Eva Nožičková, ale pacienti ju takto premenovali.

„Ak nebudete cvičiť podľa mojich pokynov, nikdy nebudete chodiť a zostanete na vozíku!“ Mal chuť ju rozdriapať ako kus nepotrebného papiera a odhodiť do recyklovaného odpadu. Snažil sa, cvičil podľa pokynov, strašne to bolelo, ale nevzdával sa. Postupne začal chodiť, najprv pomocou francúzskych palíc, potom bez nich. Teraz iba mierne kríva. Jazva na jeho tvári mu dodáva výraz drsného muža, na ktorého letia ženské. V okolí mu začali hovoriť de Peyrac.

V dobe svojich rehabilitácií sa začal venovať fotografovaniu stromov. Táto vášeň ho neopustila. Keď ešte pracoval vo firme, chodil pravidelne do parku fotiť mohutný platan. Platan a štyri ročné obdobia. Platan a detaily kôry. Platan a jeho korene... Snímky mali úspech. Dokonca v miestnej galérii prebehla úspešná výstava jeho fotografií nazvaná Hľadanie koreňov. Napadali ho znepokojivé otázky: „Kam vlastne patríš? Kde mám svoje korene? Tohto roku mi bude tridsaťpäť rokov, prečo som sa ešte nikde neusadil?“ Myšlienky mu chaoticky vírili hlavou.

Otvoril oči. „Kde to som? Kde sme to vôbec zastavili?“ Kupé bolo prázdne. Prešiel vagónom. Nikde ani živej duše. Vonku sa začalo šeriť. Nahodil si batoh a vystúpil. Okolo sa hrôzostrašne týčili mohutné listnaté stromy.

„Halóóóó, je tu niekto?“ zakričal. Nikto neodpovedal. Vydal sa smerom k lokomotive. Žiadna tam však nebola. Vagón stál na slepej kolaji pri betónovej zarážke zarastenej žihlavou a trávou.

„Halóóóó!“ zvolal znova. Odpovedalo mu iba šumenie stromov. V tom začul hudbu. Uprene sa pozrel tým smerom. Dole preblysko-

valo akési svetlo. Vydal sa rázne z kopca. Pravá noha mu začala drevenieť a brnieť. Hudba naberala na intenzite. Na lúke svietili farebné svetlá lunaparku. Z ampliónov zneli Růž z papíru od Nedvědovcov. V kruhu s priemerom snád päťdesiat metrov jazdil po koľajniciach stále dokola minivláčik. Vo vagóne, hneď za lokomotívou, sedel strapatý blondavý asi desaťročný chlapec. Lukáš si spomenul na svoje cestovanie autobusom a pravá ruka mu automaticky vystrelila k stopárskemu signálu na zastavenie. Z plechovej budy vyliezol potetovaný svalovec napasovaný v tesnom bielom tričku. Na krku sa mu blýskali masívne reťaze, ktoré by určite stačili pre celú punkovú kapelu.

„Čo to robíš, debil? Chceš, aby ti to utrhol paprču?“

„Rád by som sa odviezol, môžem?“ zaprosil Lukáš.

„Toto je súkromná akcia, púť skončila včera,“ odpovedal mu svalovec.

„Tak dobre, ale nie, že mi to tu celé pogrciaš,“ povedal majiteľ atrakcie a zatiahol za nejakú páku. Vláčik zastavil. Lukáš nastúpil do vagónu hneď za strapatého chlapca.

„Kam ideš?“ opýtal sa chalana.

„Neviem, a ty?“

„Tiež neviem, tak to sme dvaja. Hľadám ten smer a správnu cestu celý

život. Snád sa mi podarí, niekedy ju nájsť,“ odpovedal mu.

„Konečná, vystupovať!“ zvolal potetovanec. Vlak zostal stát.

Obidvaja cestujúci vystúpili. Z dverí maringotky vyšla čiernovlasá kráska s obrovskými zlatými kruhmi v ušiach. Poslala Lukášovi vzdušný bozk a spiklenecky naňho mrkla. Zamával jej a kríval smerom k lesu.

Nevie, ako dlho šiel. Svitalo. Konáre stromov sa kývali vo vetre a lístie šepkalo prastarými magickými hlasmi. Pravá noha začala znovu drevenieť. Zastavil sa, zhodil batoh a vzpažil ruky k nebu. Vietor s nimi pohyboval zo strany na stranu. On sa tomu so samozrejmosťou poddával, akoby tomu tak bolo od nepamäti. Cítil, ako mu vlaha skrz prsty na nohách postupne prúdi do celého tela. Čerpal vlahu z vnútra zeme, bohatou sieťou koreňov, až k svojim smädným ústam. Dýchal korunou sviežich zelených listov. Začalo poprchať. Lukáš zrazu vedel, že tu v lese má svoje miesto, svoj domov. Prileteli vtáci a hľadali úkryt v jeho korune pred dažďom. Načúval novým priateľom z vtácej ríše, ktorí mu štebotavo vyprávali svoje podivuhodné príbehy.

Miky Marusjak, ilustrácie Eva Macholánová

Svjet podle Květuzora:

Vo rajzování

Má nepopulárne krátky pačo, presto čímisi mňa zaujala. Je stará asi tak fešná padyna. No stará klisna páč nemá uplý džany, ploché rypaň, ale tváří sa sebeviedomne. Je nespíš rajcovně voháklá. Cosi nad vodhalený stehniska tej starej mladé vyslózilý atletky, podtrháva cosi, co leze enem kóštíček pod vodhalený stehniska tej starej mladěj atletky. Strih na kluka, až lituji, že nésu víc na borce, bysem ju vyjebal do kaďáku a bélo by to šumák a hlavně pjekné a beztak by nyněko už bélo potem. Kaďák jako kaďák. Teda mladé kaďák jako mladé kaďák, pajnz pokavaď človjek neumřel, muší jé potkat hemeroidy, to jest halt značení dospjelostě a zkóška z tej dospjelostě jest dost individuelní. Nekdo si máčí řiť v dubovym listí, nekdo v putyce stojí u báru, pajnz skrzěvá tých hemeroidov nejni možny sednót, a to sa pak dost často vozývá vod toho báru vod bévalých mariášníkú aj vod bévalých šachistov: *nende to sednót. Piča*. A nekdo si halt tu řiť nechá s láskó voblězat. Láska a hygiena dó ruku v ruce. Čistotnost půl zdraví. Hen sa mi stala věc, že sem si scel nechat kóřit ohařa a piču! Gazela jaskotala, že na ňom mám pře špinu. Kurva jistě že zvostali žmolky hajzlpapíra, ale špinu? Já? Neexistuje. Snad nekdy trocha tvrarglů, vajec, vajglův, ale jináč. Já? Špinu? Neexistuje. Možná snad co by sa za pipetu vešlo, za ráfkem zvostalo, ale jináč? Já neexistuje!!! Jak sem dělal tu hygienu u cisterne s lepkavó vodó, tak tam asi za kožkó, pajnz nésu vobřezané a su majitelom tuctové zalézací jahůdy, tak asi nejaký jmelí, kobylky, nebo nejaká havěj si tam robila nízdo. Piča s lepkavó vodó! Ale vona tých možností nechápala a tvářila sa furt jak debil, tak sem ju vymrďal, to dá rozum, že né normálně, ale do kundy, dyť ten můj vohař běl vod toho hajzlpapíra, kobylek, netopérů aňi imelí celé žmolkové, tak koc nebudu špiňit kaďák. Su totiž džentlmenom a hlavně su proti muňkám, kobylkám, netopérům a nemocám na přirození. Nekery babáče só citlivky, tak sa na ně musí s citom. akurát ty pizduchy si toho akurát myslíj, že só nejaký nóbl. Piču nóbl, úplně normálně kadijář. Bysem jim aj s tym právom volit kototvop poskytnul rovných práv, jak po tem imrvěre kýhajú, aj když vidět jich nde akurát, jak sa to tym šmudlám líbí. V institucách a pohlóplených nadacích sa rochníj, v lesích tropíj pobožných obřadov pekelných, na kraju obcí jebů se sósedami, ve sboroch sa skrývajú za kolektivním békotem a takovy. Naprosty popřeňi individuality. Jebat. Néhorší je, že už sa to jednemu aňi jebat nesce. Vona mele hovna za nejaký práva a pak sa ta kráva nechá mrskat přes tu svó kundu, kerá je mokrá akurát po tem jejím monologu na demošce plně impotentich debilů svolaných tajnym signálem z Ruska, kerymu žádné stěne nerozumi, bo je to samé pičovské výraz, tak na listováňi slovníkom a stěne to nende sednót. Nebo teče, když si ju nechá mrskat týma důtkami. Jináč ledová královna, jenomže kerý to vodedře? No kerý? Ten impotent s transparentami

asi piču. ten by scel blězat kundu, akurát že žádná nejni. Ten by scel bét monogamňi a přivlastovat si maso a ešče temu poudat láska, chraň mě náš pán na nebesách, nebo rodina. Nebo láska. Masculinum je pře snad podle tých čarodějnic sprostý slovo. Ten pán, co plače pivo, to dobře poudal, poudal totiž *historija nás učí*. Čím blbjěši sedlák, tým vječí brambory. Hehe. Přezěvá to platí ani vo samohyboch, tak sem si rači ani nedělal řidičák. Mám rozum.

A decka si hrají na dospjeláku: *baba chlap, vadí nevadí, baba chlap, co budu? Bubu bubu. Baba chlap, vadí nevadí, budu baba, i když mám šulínka v tři dni nošených zabňedlých trendórech. Baba baba pořvává Karlík*. To je to naše mládí, budócnost. Kým bude Karlík? Nespíš Karlíčkó, baba baba. I když mu z šulínka vyroste nakonec šulin. Bude jedný Karló, ešče má čas, může si to vydemonstrovat, než z ně bude Karla. Bude to blažené, až jé pohladí skalpel. *Hurá hurá hurá, Karel kundó čůrá*, zazníjáj ovace po tym vysňenym zákroku. A pak vstópi hnedkononc Karla do politiky, bo je tam málo bab. Vadí nevadí? Baba baba.

A to sem dostal pojeb: *je to spolužačka tvoji dcery, idiote! Ty bys snad vojel i její matku! Nemáš rozum, co řeknou lidi*. No vojel teda, to nemožu říct. Asi sa mám stydet. Tak klopím zrak a dělám, jak sa stydím, určitě rudnu a pořím sa tým studem. Radši ňikterak nemudruju, abysem nedostal dalšího pojeba a hlavně nebyl dotazován dalšími všetečnýmá otázkami a už už sa vidím, jak za sebó zavírám vchodových dverí a ndu na rajs. Rajzování je totiž mojem velkým hobby. Človjek ňikdá netuší, jakýho človjeka nebo žensčinu potká. Nic-měne dycky je to povznášějícím a tuze zajímavým a inspirativním zážitkom. A nikdá by mňa aňi nenapadlo, že sedím na kopcu a včeco už sem videl aj poznal, dyť to by byla rezignaca, výsměch rozmaňitostí. Třeba ten hoďinář z mňesta Vídně, co sem jé nechal přespát ve své posteli a sám spal na zemi a ten zmrd si ráno vypil svý dvě pixle piviska a já mňel takový žízu... A nebo ta fena z mňesta Ostravy, co vyžadovala, abysem se jí vysral na pupek a pak v tym hovně máchal ktáka jak malír smačí ščetců a pak ju tým ščetcem omočeným hñedó barvó jebal mezi pyšcůry. A nebo ta klustá holčička, co sa ztratila a celý vodpoledne sme spolu poščeli draka a ta holčička mi povídala, jak mám pjekný voči a jak mám pjekný fósy a jak si mňa veme za muža. A pak sem za mnoho rokú sedel v taverne ve mňestě Gdaňsku a šine si to ku mňě přenádherná gazela a povídá: *pane, pamatujete, jak jsme spolu pouštěli draka?* Amrdali sme spolu v tom mňestě Gdaňsku do božího rána a pak sem si ju vzal za ženu a z tej krásnej gazely sa zasejc stala ta voplácaná, ne už holčička a neňi dňa, kdyby mi nečeho nevyčítala, a tak já zbjedovaný zas musim nekam na rajs.

Květuzor Škvírkó

Filmové okénko:

2 české filmy: art film a komerce

Dnes se chci věnovat dvěma českým filmům, které cílí na odlišného diváka. Začneme artem.

Chyby (režie: Jan Prušinovský)

Prušinovský je možná náš nejlepší komediální režisér (ok, po Zelenkovi), rád ale točí drama. Netočí je špatně, jen je to vždycky takové průměrné. CHYBY pokračují v této trajektorii, snímek neurazí, ale je v něm... ehm... mnoho chyb. Prušinovský prozradí téma filmu v první minutě, pak 40 minut jede děj filmu, a pak se teprve k tématu,

kteří už divákovi prozradil, vrátí. Tohle dramaturgické rozhodnutí nechápu. Film je bohužel děsně dlouhý a některé scény klidně mohly zmizet. Jan Prušinovský mě nadchl Mostem, Trpaslíkem i Okresním přeborem. Tohle téma (točení porna) ale zvládla už řada autorů mnohem lépe. Největší slabina filmu je, že jsem od první minuty věděl, jaký přesně bude děj a tvůrci mě vůbec ničím nepřekvapili. Film v mnohém připomíná slavné severské drama HON (který se týkal pedofilie), to je však daleko lepší snímek. I tak režisérovi dál fandím.

Prvok, Šampón, Tečka a Karel (režie: Patrik Hartl)

Slušný komerční film, u kterého můžete vypnout mozek. Nebudu zde psát recenzi filmu, protože tu najdete ve všech magazínech. Zcela také chápu, že náročnému divákovi bude snímek připadat trapný a přibližný – on trochu je. Chci se věnovat jinému aspektu. Řada recenzentů (irozhlas, movietzone) film odsoudila už kvůli údajné misogynii a tomu, že je točen pro staré bílé muže, což se dnes zdá být hrdleným zločinem. Mimochodem, na film chodí hodně ženy, vůbec jim nevadí, že je to film o 4 chlapcích, točený z mužského pohledu. A to je právě to zajímavé. Čím to, že obyčejná divačka, co ráda chodí na komerční filmy, a kinematografii vůbec nerozumí, je v důsledku tolerantnější než filmový kritik s dvěma PHD tituly? Tato obyčejná Máňa či Pepa, kteří se chtějí jenom bavit, prostě neřeší kraviny jako misogynie. Ten termín je hlavně strašně mimo. Je to film o 4 chlapcích, kteří logicky občas nadávají na ženy, někteří (vlastně jen jeden) vyhledávají náhodně vztahy, kde jim jde jen o sex. To ale není misogynie. Je šílené, kam se filmová kritika a narativ za 10 let posunuly. Před 10 lety by to byla normální, lehce hloupá, komerční komedie o 4 chlapcích. Dnes je to prý oslava misogynie. Zkusme být otevření všemu, artu, komerci, ženskému pohledu, mužskému pohledu. Jen za poslední 4 roky vzniklo mnoho českých filmů o ženských hrdinkách (doporučuju např. Sněž! z roku 2019). Kdo nechce mužský pohled, má rozhodně z čeho vybírat.

Vojtěch Landa

Traumerův sloupek:

Zukotero je zpět

Rozpálené slunce již nevydrželo svůj vlastní žár a zapadlo za železnou horu v popředí kulis smutného divadla světa. Zukotero se podrbal na zádech a otočil se na druhý bok. Vše se zdálo být v naprostém klidu. Elektronický nanokozopizdodrtič projel kolem jeho hlavy a odfrčel do temnot dračích slují vy-močených močovinou netopýrů, krys, slonů a jiných drobných zvířat přeživších v nevlídných podmínkách změn počasí a excesů vládního teroru. Zukotero si nad tím vším nelámал ani svůj neexistující ocas a ve svých snech zaléval krví těch méně šťastných zlatavou, kvetoucí řepku a těšil se ze své moci. Nikdo nebyl víc než on.

Roztomilý páreček čápů si někde nad ním ve výšinách nedohledných hvězdných dalek stavěl své hnízdo. Podíval se tím směrem a v tu chvíli mu v místech, kde by normálně měl levé oko, ale on jej reálně našťestí neměl, přistál kus trusu ze zadnice čapí samice. Ta se mírně pousmála a štouchla zobákem svého partnera do zad. „To je sranda.“ pípla za roztažení křídel, a když Zukotero rozuměl řeči normálních zvířat stejně jako rozuměl řeči zvířat plyšových a lidí, vytáhl by svoji plastovou pistolku a za to hloupé pípnutí by ji bez skrupulí popravil. Prostě měla štěstí, Zukotero jí nerozuměl a trusovitá hmota může ze zadku vypadnout každému. Byla to jeho smůla. Stál jenom na špatném místě. Vlastně se vůbec nic nestalo.

Televize bez svých smutných komických redaktorů a hrdinů již léta nevysílala žádné zprávy, a tak i tato situace kolem pokálení Zukotera zůstala dobře utajena. Vysílače se opíjely blahem z všeobecného klidu od zbytečného signálu a svět si běžel dál po své ose.

Zrezavělé řetězy se chvěly ve větru z pšouků plyšových prasat utrácených na jatkách obchodů s dětskými hračkami v konzumních protisvětech nelibosti určitých skupin obyvatelstva balících si jointy z kravských lejn pod mosty vyliďněných měst.

„Já jsem Zukotero!“ vykřikl plyšový nicka do éteru a nic. Nikdo nereagoval. Bylo to k zbláznění. Z kapsičky svých červenoučkových slípeček vytáhl prášček od doktora z psychiatrie a nasucho ho spolkl. Byl dobrý. Věděl, že mu pomáhá v těžkých chvílích, kdy i naprostá megalegrace není ani mini-legrací.

Kdyby měl alespoň nějakého přítele. Ano, příteli, ne přítelkyni, té by se bál. Svého jediného dobrodince, možná přítele, sprovodil ze světa v ostravském metru. Ale to už je dávno. To se nepočítá. Rukou si přejel po svém nádherném triku s nápisem Zukotero a svalil se do měkkého mechu. Slunce bylo dál zapadené za železnou horu celkem nelogicky, ale to je jedno.

V Zukoterově světě jde logika úplně jinou cestou než ve světě normálním. Jen normální svět už dávno přestal existovat. Stal se ex-světem ve chvíli, kdy v imaginárním městě Zukotero utkali Zukoterovo slušivé triko.

Herman Traumer seděl v prázdném baru a upíjel z lahve tequila do té doby, než se dostal na úplné dno. On už byl sice na úplném dně dřívě, ale nikdy o tom nechtěl slyšet.

„Kde je ten zatracenej plyšovej Zukotero?“ prohodil do naprostého ticha.

Nebylo nikoho, kdo by ho nasměroval, a tak se chvíli jen rozhlížel kolem sebe, než mu ztěžkla hlava a vzápětí narazila na tvrdou hranu barového stolku. Herman upadl do bezvědomí a najednou mu bylo úplně jedno, kde Zukotero je. Už ho nehledal. Zdál se mu divný sen, takový, který by ani nikdy nedokázal popsat ve svých básních, a proto se za vámi mourkové a micinky vrátí zase až v příštím svém sloupku tady v těchto novinách. Zatím se můžete těšit na jeho návrat a doufat v to, že už nebude pátrat po Zukoterovi, protože to by byl ve finále Zukoterův naprostý konec. Herman by ho rozcupoval na cucky a navlékl by si na sebe jeho tričko.

I. K.

Dílna:

Martin Forman

Martin Forman, kamarády přezdívaný Márfy, je kyjovský malíř, narozený roku 1967 v Brně. Studoval Český jazyk a výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, odkud pak přestoupil na brněnskou FAVU, kde studoval figurální malbu.

V rámci své malířské kariéry se věnuje olejomalbě, a to jak na plátno, tak na papír. Jeho technika spočívá v aplikaci pastózní barevné vrstvy, jejíž základ je obnažen pomocí špachtle, látky, houbičky atd. – schnutí olejové barvy tak probíhá velmi dlouho, zpravidla v řádů týdnů.

Martin Forman vystavuje zejména v Kyjově a Brně a maluje jak ženské akty a portréty, tak zátíší a krajinu, zejména z okolí Kyjova a Chřibů.

Akt

Podzimní řeka (Kyjovka)

Chřiby – Holý kopec

Chřiby – Holý kopec

Akce:

FESTIVAL POESIE – POTULNÝ DĚLNÍK
klub Unleaded Coffee, Brno, Hybešova 46
22.–23. 10. 2021

FESTIVAL
Potulný dělník
23. - 24. října 2021
Klub Unleaded Coffee
Brno, ul. Hybešova 46
info: www.spodniproudy.cz

Pátek:
Tovajš & spol.: Miloš Kóbel
Pavel Šuháček
Věra Rosí
Stylus
Jan Lamram & Bystra
Tomáš Lotocki
Ivan Petlan
Marek Timko
Janele z Ládk
Budoar staré dámy
Betonovej bez

Sobota:
Marek Lutka: Jenny v bestii
Radim Babák
Ivan Motýl, Elli Tiliu Motýlová
Petr Hruška
Roman Polach
Sbor hudby
Milan Kopulety
Básek Ticho
Idiot Crusoe
Die Retardovaný koksoplyn

FESTIVAL PŘEŠLAP
Šemíkovice u Rouchovan
24.–26. 9. 2021

FESTIVAL PŘEŠLAP
pátek od 19:00
VITRHOLO
PUTRESCIN
SAMANOVO ZBOŽÍ
BACKSIGHT

Sobota od 12:00
SOBOTNÍ CHVÍLKA POEZIE

roba od 15:00
KRCH-OFF BAND
SVATOKRUK
IDIOOT CRUSOE
HROZNÉ
TOVAJŠ & SPOL.
SKLAD BY WALDA

FESTIVAL PŘEŠLAP 2021
• 24. až 26. září
• Šemíkovice u Rouchovan
• myslivský areál u výhledu

• křesťanské zpěvy
• křesťanské zpěvy
• křesťanské zpěvy
• křesťanské zpěvy

www.spodniproudy.cz

Předplatné:

Uši a Vitr vychází obvykle k příležitostným, výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden, 02. Festival spodních proudů – březen, 03. Krákor – červen, 04. Napříč – srpen, 05. Potulný Dělník – říjen. Roční předplatné pro rok 2021 je 200 Kč (pět čísel). Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla. Cena normálního čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 50–100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz

Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

KLDR začíná tvrdě trestat tzv. zpronevěření se korejštině používám slangových výrazů z angličtiny, dále nošení kalhot nad kotníky, nošení riflí, extravagantních účesů, sledování zahraničních filmů, nedejbože na neregistrovaném televizoru či zahraničním mobilu. Hrozí až 15 let v nápravném táboře. ●●● Obyvatelé Toronta přispěli nemocnému kotátku deset tisíc dolarů na nový řitní otvor. Problémy kotátku způsobil zákeřný imperforovaný anus. ●●● V červnu otevřela na pražském Václaváku první pobočka řetězce s lacinými hadry Primark. Fronty navzdory úporným vedrům sahaly až k soše sv. Václava a hasiči jeli raději frontu zkrátit. Aby vyšlo na všechny, museli dojet nadvakrát. ●●● Člen ochranky nezasáhl proti atentátníkovi na koncertě Ariany Grande v roce 2017. Z vyšetřování vyplynulo, že se bál se obvinění z rasismu, když by ho konfrontoval. ●●● Na Olympiádě v Tokiu závodila poprvé transgender sportovkyně – vzpěračka Laurel Hubbard z Nového Zélandu. Musela splnit pravidla pro transgender účastníky. Její hodnoty testosteronu za posledních 12 měsíců tak musely být nižší než 10 nmol/l. Medaili ale nakonec nezískala. ●●● Slovenský parlament schválil zákon zakazující držení psů na řetězu. Pokuta může být až 90 tisíc. ●●● Na CNN Prima News uvedl prezident Miloš Zeman: „Dneska jsem nebyl moc urážlivý. Dovedu pochopit homosexuály, lesbičky. Koho ale vůbec nechápu, tak jsou transgender lidé. Jestliže si necháte přeoperovat pohlaví, tak se dopouštíte trestného činu sebepoškozování. Tito lidé jsou mi opravdu odporní.“ ●●● Australská organizace Only About Children vydala návod, jak správně děti přebalovat, v němž doporučuje se kojení před výměnou pleny dovolit a probrat s ním i vhodný čas na tuto aktivitu, přičemž je třeba respektovat případné odmítnutí. ●●● Na prestižní americké Cornellově univerzitě připravili pro studenty nový astronomický kurz, ve kterém se budou zabývat, zda je věda o vesmíru rasistická. Kurz s názvem Černé díry: Rasa a vesmír klade otázku, zda existuje souvislost mezi kosmem a myšlenkou rasové černosti. A předpokládá, že existuje. ●●● Předseda lidovců Marian Jurečka chce snížit důchody lidem, kteří za komunismu působili ve státních funkcích, například ve vládě, v ústředním výboru Komunistické strany Československa nebo ve zpravodajských službách. ●●● Podle šéfa Národní protidrogové centrály Jakuba Frydrycha joint už mladé tolik netáhne, jelikož má obří uhlíkovou stopu. ●●● Obyvatelé britské vesničky Grantham v Lincolnshiru si stěžovali na hluk ze swingers festivalu, který probíhal nedaleko jejich bydliště. Neustálé sténání a ječení je prý ještě horší než technoparty. ●●● Za nejnadanější dítě na světě je považován 11letý belgicán Laurent Simons, který právě dokončil rokapůlleté bakalářské studium fyziky na Antverpské univerzitě. V rámci navazujícího magisterského studia kvantové fyziky už pracuje zároveň na doktorandské práci: „Chci vyřešit otázku lidské smrtelnosti, a to pomocí nahrazení organických částí těla částmi mechanickými,“ svěřil se Simons. ●●● Závodní jídelna Volkswagenu ve Wolfsburgu škrtila z nabídky jídel maso a měnil se na vegetariánskou a veganskou. ●●● Jihokorejská fitness centra zpomalila svoji hudbu, aby se kvůli koronavirové pandemii lidé moc nezapotili a nedýchali. Limit je údajně 120 tepů za minutu. Do limitu se vejdu třeba Eye of the Tiger od kapely Survivor či Bad Romance od Lady Gaga. V posilovnách zpomalí i běžecké pásy, na max. 6 km/hod. ●●● Britští dealéři kokainu nabízejí movitějším zákazníkům eko-fiendly kokain, který je údajně vyroben s větším ohledem na životní prostředí. Říká se mu woke koks a vyjde na zhruba dvojnásobek obvyklé ceny. ●●● V Pákistánu obvinili z rouhání osmiletého chlapce. Podle obvinění záměrně močil na koberec v knihovně, kde jsou muslimské náboženské knihy. Po týdnu byl propuštěn na kauci. ●●● Letecká společnost Lufthansa opouští tradiční oslovení „dámy a pánové“. Cestující se mohou těšit na: „Milí hosté“, nebo třeba „Dobrý den/poledne, odpoledne, večer“, popřípadě „Srdečně vás vítáme na palubě letadla“. O aktuálním oslovení rozhodne šéf palubního personálu. ●●● Protestující proti nedostatku vody v indickém Dillí spláchla indická policie vodními děly. ●●● Pravoslavná křesťanka z ruského Omsku Ksenija Ovčinniková podala trestní oznámení na McDonald, protože ji jeho agresivní reklama dohnala ke konzumaci burgeru, čímž přerušila předvelikonoční půst. ●●● Strážník v Doksech chytil v letu dron s pervitinem. Jde o historicky první zaznamenaný transport drogy dronem na území České republiky. ●●● Thioclava sp. BHET1 a Bacillus sp. BHET2 jsou bakterie požírající plasty, mělo se za to, že jsou izolovány v laboratoři, avšak byly objeveny v oceánu. Vznikl tak nový ekosystém. ●●● Transgender youtuberka (39) Chris Chandlerová z Virginie se přiznala k sexu s dementní matkou (79). ●●● Public Religion Research Institute zveřejnil studii o stupni skepse vůči vakcíně v amerických náboženských skupinách: Američtí Židé vykazují zdaleka nejnižší odpor k vakcíně. ●●● Bývalý slovenský premiér Vladimír Mečiar v důchodu rozvázá ovoce maloobchodům. ●●● Eskalátory k brněnskému nádraží stojí. Jezdí po nich moc lidí, zehrá majitel. ●●● Zemřel Dusty Hill, basák ZZ Top. ●●● Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku rozhodl, že náboženské motivy mohou být i na kondomech. Důvodem byl spor o obrázky na gruzínských kondomech s náboženskými a politickými tématy.

●●● Zemřel Dusty Hill, basák ZZ Top. ●●● Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku rozhodl, že náboženské motivy mohou být i na kondomech. Důvodem byl spor o obrázky na gruzínských kondomech s náboženskými a politickými tématy.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Květuzor Škvírkó, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Šimon – básník ulice, Vladimír Jaromír Horák, Tom Odpad, Václav Roháč, Matěj Černý, Vlastik Janča